Περιοδος 2η,
Νο 132
Μάρτης 2005
50 σέντ

εργατική δημοκρατία

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Σ' αυτό το φύλλο

Η ανταρσία στη ΠΑΣΥΔΥ ανάτρεψε τα σχέδια της Κυβέρνησης για το όριο αφυπηρέτησης σελ. 8

Η νίκη του Ταλάτ στις εκλογές δεν είναι εν λευκώ επιταγή σελ. 2

Πρωτόκολλο Κιότο Οι ΗΠΑ δεν το υπογράφουν σελ 11

Τιμη ενίσχυσης 1 λίρα

Ελληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι

Εναντια στον πόλεμο και τις βάσεις

Απο την δικοινοτική αντιπολεμική διαδήλωση πέρυσι στις 20 Μάρτη

19 Μάρτη - Παγκόσμια μέρα δράσης ενάντια στην κατοχή του Ιράκ. Συγκέντρωση Πλατεία Ελευθερίας και πορεία στην Αμερικάνικη πρεσβεία, ωρα 11 πμ σελ. 6-7

Ρατσιστικό Κόσκινο

Η παρουσίαση της δημοσιογραφικής διάσκεψης της υπηρεσίας του ΟΗΕ για τους πρόσφυγες-UNHCR στα κανάλια και τις εφημερίδες μπορεί πραγματικά να προκαλέσει αίσθημα ανησυχίας. Ανησυχία όχι για τον δήθεν μεγάλο αριθμό των ανθρώπων που ζητούν να αναγνωριστούν σαν πρόσφυγες, όπως παρουσιάστηκε στις ειδήσεις, αλλά για το γεγονός ότι οι αριθμοί και οι στατιστικές που παρουσιάστηκαν στην διάσκεψη είναι ατράντακτη απόδειξη για το ρατσιστικό κόσκινο που έχει στηθεί από την Κυπριακή Δημοκρατία σαν το ανατολικότερο άκρο της ΕΕ.

Η προσπάθεια εντυπωσιασμού και η προβολή στους τίτλους μερικών στατιστικών αμφίβολης βαρύτητας, όπως «τρομακτική αύξηση στις αιτήσεις ασύλου», φαίνεται να είχε μόνο ένα σκοπό, να προκαλέσει φόβο και έτσι να δικαιολογήσει ένα ιδιαίτερο ανησυχητικό γεγονός που κρύφτηκε στις λεπτομέρειες. Το γεγονός είναι ότι η Κυπριακή Δημοκρατία αναγνώρισε το καθεστώς πρόσφυγα σε μόλις 20 άτομα (12 Ιρανούς και 8 Παλαιστίνιους) από τις χιλιάδες που έχουν κάμει αίτηση μέσα στους έντεκα πρώτους μήνες του 2004.

Το πραγματικό ποσοστό αναγνώρισης σε αιτητές του καθεστώτος του πρόσφυγα τους πρώτους 11 μήνες του 2004 ήταν μόλις πάνω από 1%. Παρόμοιο χαμηλό ποσοστό από τις χώρες τις ΕΕ είχε μόνο η Ελλάδα και Σλοβακία. Αυτή είναι η πραγματικότητα. Όμως προβάλλεται μια άλλη εικόνα που έχει σκοπό να φοβίσει τονίζοντας αριθμούς που ενώ έχουν μια λογική εξήγηση μπορούν να εντυπωσιάζουν αρνητικά ανθρώπους που δέχονται ένα καταιγισμό ειδήσεων για τους μεγάλους αριθμούς οικονομικών μεταναστών που δήθεν περιμένουν στις γειτονικές χώρες για να μας κατακλύσουν όπως έλεγε ο υπουργός της κυβέρνησης Κληρίδη κύριος Κόσης, για την αύξηση της εγκληματικότητας με δράστες αλλοδαπούς όπως ισχυρίζεται η αστυνομία ή και για τον μεγάλο κίνδυνο από το άνοιγμα των οδοφραγμάτων όπως προβάλλει ο υπουργός της "αλλαγής" κύριος Θεοδώρου.

UNHCR: Η διαστρεβλωμένη πραγματικότητα πίσω από τις στατιστικές

Ο αριθμός αιτητών ασύλου έχει μείνει σταθερός για τα τελευταία χρόνια: «Οι αιτήσεις ασύλου μειώνονται στις βιομηχανικές χώρες»-Μάης 2003; «οι βιομηχανικές χώρες παίρνουν τους χαμηλότερους αριθμούς αιτήσεων ασύλου από το 1987, λεει η UNHCR»-Αύγουστος 2004. Οι βιομηχανικές χώρες βλέπουν τους αριθμούς αιτητών ασύλου να πέφτουν κάτω από τους μισούς από το ανώτερο σημείο που ήταν το 1992, μια τάση που αντανακλάται και στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Τι γίνεται με την Κύπρο; Οι αιτητές ασύλου στην Κύπρο προέρχονται από 40 διαφορετικές χώρες και από το τέλος του 2003 οι μισοί είναι από την Μπανγκλαντές και το Πακιστάν. Οι περισσότεροι είναι φοιτητές που έχουν έρθει με νόμιμες φοιτητικές βίζες ή νόμιμες βίζες για δουλειά. Το 2002 μόνο 71 Πακιστανοί είχαν αιτηθεί άσυλο και κανένας από το Μπανγκλαντές. Αυτή η εικόνα άλλαξε μέχρι το τέλος του 2003. 2077 από το Μπανγκλαντές και 480 από το Πακιστάν έκαναν αίτηση για άσυλο οι περισσότεροι τους τρεις τελευταίους μήνες του χρόνου.

Υπάρχουν μερικοί συγκεκριμένοι λόγοι για το φαινόμενο με πρώτο και κύριο το γεγονός ότι οι αιτητές ασύλου επιτρέπεται να εργαστούν ενώ αντίθετα οι ξένοι φοιτητές όχι.

Οι περισσότεροι φοιτητές από αυτές τις χώρες έχουν κάμει τεράστιες οικονομικές θυσίες μαζί με τις οικογένειες τους για να μπορέσουν να έρθουν στην Κύπρο για να σπουδάσουν, με υποσχέσεις ότι θα μπορούν να δουλέψουν για να καλύψουν μέρος των εξόδων τους, για να ανακαλύψουν ότι δεν επιτρέπεται να εργαστούν. Αντίθετα οι αιτητές ασύλου μπορούν να εργαστούν.

Τους τελευταίους δυο μήνες του 2004 οι αρχές της δημοκρατίας έχουν κλείσει με συνοπτικές διαδικασίες 1.788 περιπτώσεις αιτητών ασύλου. Οι υπόλοιποι απελαύνονται πίσω στην χώρα τους. Έτσι το μέλλον των υπόλοιπων μερικών χιλιάδων που περιμένουν στην σειρά για να εξεταστούν οι αιτήσεις τους είναι μάλλον προδιαγραμμένο.

Η κατάσταση αυτή φαίνεται να ικανοποιεί την ΕΕ που βλέπει ένα «ισότιμο εταίρο» να επανδρώνει τις επάλξεις του οχυρού «Ευρώπη» στα ανατολικά του σύνορα.

Σταύρος Σιδεράς

Τουρκοκυπριακές εκλογές

Η άνοδος του Ταλάτ αυξάνει την πίεση στο Ακέλ αλλά και στον ίδιο

Τα αποτελέσματα των τουρκοκυπριακών βουλευτικών εκλογών που έγιναν στις 20 Φεβρουαρίου μπορούν να χαρακτηριστούν εκπληκτικά. Για πρώτη φορά αριστερό τουρκοκυπριακό κόμμα, το Τουρκικό Ρεπουπλικανικό Κόμμα (CTP), καταφέρνει να εξασφαλίσει την πρωτιά με ποσοστά της τάξης του 44,4%. Δεύτερο κόμμα αναδείχθηκε το Κόμμα Εθνικής Ενότητας (UBP) του Έρογλου με 32%. Ακολουθεί το Δημοκρατικό Κόμμα (DP) του υιού Ντεκτάς, Σερτάρ, με 13,5% και το Κίνημα Ειρήνης και Δημοκρατίας (BDH) του Ακκιντζί με 5,8%.

Τα αποτελέσματα των εκλογών είναι πράγματι μια μεγάλη νίκη για τον Ταλάτ. Ακόμη και ο Έρογλου το αναγνώρισε, παραδεχόμενος ήττα. Όμως δεν δημιουργήθηκε το κλίμα ευφορίας που θα ανάμενε κάποιος μετά από μια τέτοια επιβλητική νίκη. Άφησε ένα μεγάλο μέρος των τουρκοκυπρίων σχεδόν αδιάφορο. Ακόμη και οι ίδιοι οι οπαδοί του Ταλάτ δεν πανηγύρισαν όπως αναμενόταν μια τέτοια νίκη. Μια νίκη που ταυτόχρονα αποτελεί και πρόκριμα για τις προεδρικές εκλογές του Απριλίου που όπως αναμένεται θα σημάνουν και επίσημα το τέλος της εποχής Ντεκτάς.

Αν προστεθεί και το μεγάλο ποσοστό της αποχής, που για πρώτη φορά ξεπερνάει το 25%, τότε συντίθεται μια εικόνα απογοήτευσης και αδιαφορίας των Τουρκοκυπρίων γι' αυτές τις εκλογές. Μια αδιαφορία που εκφραζόταν και πριν τις εκλογές. Το κυρίαρχο σχόλιο πριν από τις εκλογές ήταν το «όποιος και να βγει δεν θα αλλάξει τίποτα». Ακόμη μια προεκλογική δημοσκόπηση κατέγραψε ότι το 83% των ψηφοφόρων πιστεύει πως ο Ταλάτ έχει επαναπαυτεί με το «Ναι» στο δημοψήφισμα και δεν κάνει τίποτα.

Η απογοήτευση που υπάρχει ανάμεσα στους τουρκοκύπριους φαίνεται και από την μείωση των ποσοστών των κομμάτων που βρίσκονται στα αριστερά του CTP. Το BDH στις προηγούμενες εκλογές έκανε την εμφάνιση του σαν συμμαχία αριστερών κομμάτων όπως το Κόμμα Κοινοτικής Απελευθέρωσης (TKP), του Κυπριακού Σοσιαλιστικού Κόμματος (KSP) και του Κόμματος Ενωμένη Κύπρος (BKP), παίρνοντας 13.5% και έξι έδρες. Λίγο αργότερα διασπάται με την αποχώρηση των TKP, BKP και του KSP και στις τελευταίες εκλογές το BDH μόλις και κατάφερε να εξασφαλίσει το εκλογικό μέτρο με 5.8%. Την ίδια ώρα το TKP και το BKP κατέβηκαν σαν αριστερή συμμαχία παίρνοντας μόλις το 2.5%.

Αυτά τα κόμματα την τελευταία περίοδο έμοιαζαν να έχουν γίνει η ουρά του Ταλάτ ακολουθώντας τον σε κάθε επιλογή που έκανε. Στις μεγάλες διαδηλώσεις που έγιναν πριν από δυο χρόνια άφησαν τον Ταλάτ να μπει μπροστά. Λίγους μήνες αργότερα καλλιεργούσαν και αυτοί ψεύτικες ελπίδες σ' αυτόν τον κόσμο λέγοντας του πως οι εκλογές ήταν ο δρόμος για να αλλάξει το καθεστώς και τη ζωή τους. Λίγο αργότερα, τον Απρίλη του 2004, υποστηρίζουν μαζί με τον Ταλάτ το σχέδιο Ανάν. Σήμερα βλέπουν ότι η υποστήριξη στο σχέδιο Ανάν δεν έχει επιφέρει καμία πρόοδο στο Κυπριακό. Αρκετοί ακόμη τουρκοκύπριοι βλέπουν σήμερα ότι το σχέδιο Ανάν δεν ήταν ένα σχέδιο για την ειρήνη και τη δημοκρατική διευθέτηση του κυπριακού όπως το παρουσίαζαν, αλλά ένα ιμπεριαλιστικό σχέδιο που εξυπηρετούσε πρώτα και κύρια αυτούς που ήθελαν να το επιβάλουν. Γι' αυτό και δυναμώνουν οι φωνές των τουρκοκυπρίων που ζητούν να γίνουν διαπραγματεύσεις για να βρεθεί μια διευθέτηση που να την δεχτούν και οι ελληνοκύπριοι χωρίς τις επεμβάσεις των ξένων. Μια τέτοια αντίληψη εκφράζει σήμερα το KSP με ιδιαίτερη έμφαση ενάντια στις βάσεις και τις ξένες επεμβάσεις. Στην ίδια περίπου γραμμή κινείται και το BKP και σε ένα βαθμό και το Κόμμα της Νέας Κύπρου (YKP). Τη προηγούμενη περίοδο αυτά τα κόμματα δεν συζητούσαν παρά μόνο για το σχέδιο Ανάν. Ακόμη και ο Ακκιντζί σήμερα ζητά αλλαγές στο σχέδιο Ανάν που *«να παίρνουν υπόψη τις ευαισθησίες των ελληνοκυπρίων»*.

Ο Ταλάτ, μέσα σ' αυτήν την εικόνα απογοήτευσης, κατάφερε να κερδίσει τις εκλογές και να αυξήσει τα ποσοστά του προβάλλοντας το επιχείρημα της χαμένης ψήφου ενόψει και των προεδρικών του Απριλίου. Οι τουρκοκύπριοι παρά την απογοήτευση τους, δεν θα ήθελαν να ξαναδούν το δίδυμο Ντεκτάς — Έρογλου να επιστρέφει στην εξουσία και έδωσαν την ψήφο τους στον Ταλάτ. Έτσι την ίδια στιγμή που ο Ταλάτ πανηγυρίζει για τα ποσοστά που πήρε το κόμμα του, γνωρίζει πως αυτά τα ποσοστά δεν είναι επιταγή εν λευκώ. Είναι η έκφραση ενός απογοητευμένου κόσμου που βαρέθηκε τις υποσχέσεις και τα μεγάλα λόγια. Είναι η έκφραση ενός κόσμου που θέλει να δει τη ζωή του να αλλάζει προς το καλύτερο, ενός κόσμου που θέλει να βρεθεί επιτέλους μια λύση στο κυπριακό. Αυτό θα είναι και η μεγαλύτερη πίεση προς τον Ταλάτ.

Κυριάκος Κοιλιάρης

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Χρειαζόμαστε μια αντικαπιταλιστική διεθνιστική αριστερά

Ο νόμος ανοίγει ένα παράθυρο, δηλώστε τα τώρα, δηλώστε τα όλα, για να τα χαίρεστε για πάντα

Με αυτό το σλόγκαν η κυβέρνηση θέλησε να προσελκύσει το ενδιαφέρον των κάθε λογής κερδοσκόπων, που τα προηγούμενα χρόνια κατάφεραν να φυγαδεύσουν παράνομα κεφάλαια. Το νομοσχέδιο για την φορολογική αμνηστία, προνοούσε φορολογία με 5% αρχικά και 6.25% πιο ύστερα, σε όσους αποφασίσουν να δηλώσουν τα λεφτά που είχαν σε κρυφούς λογαριασμούς. Σύμφωνα με εκτιμήσεις τα κεφάλαια αυτά υπολογίζονταν γύρο στα 4-6 δισεκατομμύρια λίρες.

Μέχρι τώρα η κυβέρνηση περηφανεύεται ότι εισέπραξε γύρο στα 120 εκ, λεφτά που έτσι και αλλιώς, σύμφωνα με την λογική της, για το κράτος ήταν χαμένα. Αν όμως η κυβέρνηση φορολογούσε κανονικά όλα αυτά τα κέρδη, όπως φορολογεί τα εισοδήματα των εργαζομένων, το δημόσιο χρέος που επικαλείται σήμερα για να επιτεθεί στις συντάξεις και στα δικαιώματα των εργαζομένων δεν θα υπήρχε. Για τους κερδοσκόπους ο νόμος πρώτα τους ανοίγει τις πόρτες για αφορολόγητα κέρδη και μετά το παράθυρο για να νομιμοποιήσουν το αποτέλεσμα αυτής της κλοπής.

Οι χιλιάδες των εργαζομένων όμως που στήριξαν με την ψήφο τους αυτή την κυβέρνηση, δεν το έκαναν για να ανοίξει ακόμα περισσότερο τις πόρτες και τα παράθυρα για τους κεφαλαιοκράτες. Ελπίζανε ότι αυτή η κυβέρνηση θα έκανε την διαφορά, θα έφερνε την αλλαγή σε σχέση με την πολιτική της προηγούμενης κυβέρνησης που άνοιξε διάπλατα πόρτες, παράθυρα, στα μεγάλα οικονομικά συμφέροντα σε ένα πρωτοφανή όργιο λεηλασίας σε βάρος των εργαζομένων με αποκορύφωμα την περίοδο του φουσκώματος στο χρηματιστήριο. Σήμερα όμως συνειδητοποιούν ότι η πολιτική της κυβέρνησης που ψήφισαν είναι ένα από τα ίδια, συνεχίζει για να ολοκληρώσει ότι η προηγούμενη άφησε στην μέση. Η προηγούμενη τους άνοιξε τις πόρτες να τα κλέψουν και αυτή το παράθυρο για να τα χαίρονται για πάντα.

Ανταρσίες

Η διάψευση των προσδοκιών από την πολιτική της κυβέρνησης, δεν φέρνει μόνο απογοήτευση άλλα και θύμο μέσα στους εργαζόμενους. Ίσως για πρώτη φόρα σε τέτοιο επίπεδο και σε τέτοια μορφή, εμφανίζονται φαινόμενα μαζικής αμφισβήτησης των ηγεσιών των κομμάτων και των συντεχνιών.

Οι ανταρσίες εντάθηκαν ιδιαίτερα μετά την ένταξη στην Ε.Ε. και την εφαρμογή του προγράμματος σύγκλισης για ένταξη στην ΟΝΕ. Το Προεδρικό τους τελευταίους μήνες πολιορκείται από αγρότες, φοιτητές, και εργαζόμενους που διαδηλώνουν ενάντια στις επιλογές της κυβέρνησης.

Οι πανηγυρισμοί για την νίκη των κομμάτων της αλλαγής δεν έχουν δικαιωθεί. Την πραγματική αλλαγή μπορούν να την φέρουν μόνο οι αγώνες των εργαζομένων και μια διεθνιστική αριστερά που παλεύει για την ανατροπή του καπιταλισμού και όχι για τη διαχείρηση του.

Οι αγρότες που έκαναν Χριστούγεννα στους δρόμους, συνεχίζουν τις κινητοποιήσεις τους παρά τις εκκλήσεις και τις μανούβρες της ηγεσίας των οργανώσεων τους. Έχουν δημιουργήσει τη δική τους επιτροπή αγώνα και βρίσκονται στους δρόμους με τα τρακτέρ τους.

Οι πιλότοι και οι αεροσυνοδοί των Κυπριακών Αερογραμμών αρνούνται να δεχτούν το «σχέδιο δράσης» που προβλέπει απολύσεις και περικοπές για να καλυφτούν τα ελλείμματα της εταιρείας παρά τις εκκλήσεις των ηγεσιών των συντεχνιών και των κομμάτων.

Η πιο μεγάλη ανταρσία όμως έγινε από τους εργαζόμενους στο δημόσιο τομέα. Η ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ υπόγραψε συμφωνία με την κυβέρνηση με την οποία αποδέχεται την αύξηση του ορίου αφυπηρέτησης από το 60ον έτος στο 63ον. Μια συμφωνία που η κυβέρνηση ήλπιζε να λειτουργήσει σαν πιλότος στους ημικρατικούς και τους εκπαιδευτικούς.

Η ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ για να εξασφαλίσει ότι αυτή η συμφωνία θα περνούσε, μεθόδευσε την έγκριση της από έκτακτο συνέδριο που πίστευε ότι το ελέγχει. Παρά τις προσδοκίες της όμως, το συνέδριο μετά από μια θυελλώδη συνεδρία αποφάσισε να παραπέμψει την τελική απόφαση στη βάση με καθολική ψηφοφορία.

Για πρώτη φορά στην ιστορία το συνέδριο δεν εγκρίνει απόφαση του Γενικού Συμβουλίου και της ηγεσίας. Αυτή η ιστορική ανατροπή έχει δώσει μια νέα ώθηση στις προσπάθειες των εργαζομένων όχι μόνο στο δημόσιο αλλά και στους εκπαιδευτικούς και τους ημικρατικούς και τους εργαζόμενους στο ιδιωτικό τομέα.

Το κόστος της συνδιαχείρισης

Μέσα σε αυτό το κλίμα ανταρσίας και ανυπακοής το ΑΚΕΛ αντιμετωπίζει ίσως την μεγαλύτερη πίεση γιατί είναι το κόμμα προς από το οποίον υπήρχαν αυξημένες προσδοκίες, πως η συμμετοχή του στη κυβέρνηση θα ήταν το αντίβαρο στις πιέσεις του κεφαλαίου. Σαν αντιπολίτευση είδε τα ποσοστά του να ανεβαίνουν, φτάνοντας να γίνει πρώτο κόμμα, συσπειρώνοντας τις προσδοκίες της μάζας των αριστερών, που πρόσβλεπαν πως το δυνάμωμα του κόμματος θα γίνει εμπόδιο στο νεοφιλελευθερισμό της προηγούμενης κυβέρνησης. Η ίδια η ηγεσία του ΑΚΕΛ υποσχόταve δυνατή συμμετοχή σε μια νέα κυβέρνηση, με υπουργούς αριστερούς και το πρόβαλλε αυτό σαν την εγγύηση ότι μια τέτοια κυβέρνηση δεν μπορεί παρά να ακολουθήσει φιλολαϊκή πολιτική.

Σήμερα όλο και περισσότεροι αριστεροί συνειδητοποιούν ότι δεν αρκούν κάποιοι «αριστεροί» υπουργοί για να αλλάξει ο χαρακτήρας και η πολιτική μιας κυβέρνησης. Ο νόμος ανοίγει τα παράθυρα του για τους κεφαλαιοκράτες και το ΑΚΕΛ και οι υπουργοί τους τρέχουν σαν πυροσβέστες να σβήσουν τις φωτιές που ανάβει η πολιτική της κυβέρνησης τους.

Δεν είναι τυχαία λοιπόν που στη τελευταία συνεδρία της, η ολομέλειας της Κεντρικής Επιτροπής αποφάσισε να τιμωρήσει 10 μέλη της που ανήκουν στην ηγετική πυραμίδα για παραβίαση των αποφάσεων του κόμματος σχετικά με το δημοψήφισμα του περασμένου Απρίλη. Στην ουσία τιμώρησε αυτούς που εκφράστηκαν δημόσια υπέρ της αποδοχής του σχεδίου Ανάν και κάποιους από αυτούς που τάχθηκαν με «υπερβάλλοντα ζήλο» εναντίον του σχεδίου. Ανάμεσα στους τιμωρηθέντες είναι ο δεύτερος στην ιεραρχία του κόμματος, ο Ανδρέας Χρίστου, πρώην κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος του κόμματος και σημερινός υπουργός εσωτερικών, ένας πρώην υπουργός, τέσσερις βουλευτές και άλλα μέλη των καθοδηγητικών οργάνων του κόμματος. Μπορεί η απόφαση της ΚΕ να ήταν ομόφωνη, δηλαδή την ψήφισαν και αυτοί που τιμωρήθηκαν αλλά είναι αδύνατο να κρύψουν τις αντιδράσεις που αυτή η απόφαση δημιουργεί όχι μόνο μέσα στους ίδιους του τιμωρημένους αλλά και σε άλλα μεσαία και χαμηλά στελέχη.

Πίσω από αυτή την απόφαση έστω και αν η αφορμή είναι η στάση των στελεχών του ΑΚΕΛ στο δημοψήφισμα, βρίσκεται η προσπάθεια της ηγεσίας του ΑΚΕΛ να σφίξει τα λουριά ελπίζοντας ότι έτσι θα περιορίσει τις αντιδράσεις και την δυσαρέσκεια που εκφράζεται ανοικτά πια ενάντια στην πολιτική της κυβέρνησης. Είναι όμως, πολύ αμφίβολο αν τα πειθαρχικά μέτρα από την ηγεσία του ΑΚΕΛ θα μπορέσουν να συγκρατήσουν την δυσαρέσκεια, τι στιγμή που η κυβέρνηση με τις επιλογές ανοίγει νέα μέτωπα σύγκρουσης με τούς εργαζομένους.

Το ΑΚΕΛ σαν αντιπολίτευση συσπείρωσε γύρο του τις προσδοκίες άλλα και την θέληση των πιο ταξικά συνειδητών κομματιών της εργατικής τάξης, να παλέψουν για να βάλουν φραγμό στο νεοφιλελευθερισμό και την ασυδοσία των κεφαλαιοκρατών. Ένα κόσμο που απηύδησε με τα δόγματα, τις Δερύνειες και τους S-300. Παραδοσιακά είχε επιρροή ακόμη μέσα στους αριστερούς τουρκοκύπριους. Αντί να στηριχτεί και να οργανώσει αυτή την τεράστια δύναμη που είχε στα χέρια του, την πρόσφερε σαν εφαλτήριο για το Παπαδόπουλο να προσπαθεί να περάσει τις αντιδραστικέ επιδιώξεις των ελληνοκύπριων κεφαλαιοκρατών.

Για χάρη των μεγάλων οικονομικών κύκλων στην ελληνοκυπριακή πλευρά χρησιμοποιεί την ένταξη στην Ευρωπαϊκή Ένωση σαν ρόπαλο για να βαρέσει τους ελληνοκύπριους εργαζόμενους με το πρόγραμμα σύγκλησης και τους τουρκοκύπριους με τον οικονομικό αποκλεισμό.

Αντικαπιταλιστική Διεθνιστική Αριστερά

Η κατάσταση του ΑΚΕΛ σήμερα δείχνει τα αδιέξοδα της προσαρμογής της αριστεράς στις επιλογές τις νεοφιλελεύθερης πολιτικής. Τα αδιέξοδα της παραδοσιακής αριστεράς σε βορρά και νότο είναι σημαντικές αλλαγές μέσα στη κυπριακή κοινωνία και το πολιτικό σκηνικό. Είναι αλλαγές που γίνονται και στις δύο πλευρές και δημιουργούν μια νέα κατάσταση. Δημιουργούν τις προϋποθέσεις για να εμφανιστεί μια νέα αντίδραση, μια νέα διάθεση σε κάποιο κόσμο. Αυτή η διάθεση είναι η καλύτερη βάση για νέες κοινές πρωτοβουλίες, δράση και συντονισμό και στις δύο πλευρές. Κοινές πρωτοβουλίες που να βάζουν στο στόχαστρο τους τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, τις εθνικιστικές επιδιώξεις της πολιτικής ηγεσίας στις δυο πλευρές, την υπεράσπιση των δημοκρατικών, πολιτικών και οικονομικών κατακτήσεων των εργαζομένων.

Η Εργατική Δημοκρατία αξιοποιώντας αυτό το κλίμα αλλά και την παράδοση που έχει κτίσει με τις πρωτοβουλίες που πήρε στο παρελθόν έχει ανοίξει το διάλογο με ελληνοκυπριακές και τουρκοκυπριακές οργανώσεις για τη συγκρότηση μια δικοινοτικής συμμαχίας, μιας πλατφόρμας οργανώσεων και ακτιβιστών που να πάρει πρωτοβουλίες για κοινή δράση ενάντια στις βρετανικές βάσεις, ενάντια στο πόλεμο και τον εθνικισμό.

Σαν πρώτη εκδήλωση οργανώνεται η 19 του Μάρτη σαν μια κοινή δικοινοτική διαδήλωση ενάντια στον πόλεμο του Μπούς με την οποία ελπίζουμε η Κύπρος να μπει στο χάρτη της παγκόσμιας διαδήλωσης όπως έγινε και στις 15 Φλεβάρη του 2003.

Τα σκάνδαλα στην εκκλησία της Ελλάδας

Τα ίδια με τους "δικούς μας"

Καραμανλής και Χριστόδουλος φυσιολογικά θα ετοιμάζονταν να γιορτάσουν σε λίγο την επέτειο της νίκης της "Δεξιάς του Κυρίου" πέρσι τέτοιες μέρες. Κι όμως, μέσα σ' ένα χρόνο το κλίμα έχει αλλάξει εντυπωσιακά. Ο Χριστόδουλος δίνει μάχη για να μην αναγκαστεί σε παραίτηση από τα σκάνδαλα που συγκλονίζουν την Εκκλησία. Κι ο Καραμανλής βλέπει με αμηχανία να κλυδωνίζεται μια κολώνα του σπιτιού του.

Είναι πρόκληση να προσπαθεί ο Χριστόδουλος να εμφανιστεί σαν θύμα συνομωσίας σε βάρος του. Από την πρώτη στιγμή που έγινε Αρχιεπίσκοπος, αναδείχθηκε σαν ο εκπρόσωπος μιας επιθετικής πολιτικής που διεκδικούσε μεγαλύτερη επιρροή και οικονομική δύναμη για την Εκκλησία, μέσα κι έξω από τον ελλαδικό χώρο. Είναι αδύνατο να βρει διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στη δική του εκκλησιαστική εξουσία και τους Βαβύληδες, τις υπεράκτιες εταιρίες και όλα τα παρόμοια που έρχονται στην επιφάνεια. Τα χρεώνεται εκατό τοις εκατό.

Κι όμως, με τις πλάτες της κυβέρνησης, απαιτεί να αφεθεί ανενόχλητος να προχωρήσει σε "αυτοκάθαρση" της Εκκλησίας. Και βλέπουμε υπουργούς του Καραμανλή και τον γραμματέα της Νέας Δημοκρατίας να ευθυγραμμίζονται με τον Χριστόδουλο και να προσπαθούν να αντεπιτεθούν. Ολα αυτά είναι τουλάχιστον εξοργιστικά.

Γιατί διστάζει η αντιπολίτευση να παρέμβει πιο αποφασιστικά σ' αυτή τη σκανδαλώδη κατάσταση; Είναι μήπως "αποπροσανατολιστικό" από τα πραγματικά προβλήματα να βγουν μπροστά οι ηγεσίες του ΠΑΣΟΚ και της Αριστεράς και να απαιτήσουν ανοιχτά την παραίτηση του Χριστόδουλου, το πέρασμα της εκκλησιαστικής περιουσίας σε δημόσια διαχείριση και τον τερματισμό κάθε ανάμειξης των Δεσποτάδων σε όλα αυτά που δεν τους αφορούν; Κάθε άλλο!

Αν θυμηθούμε τα χρόνια της μεταπολίτευσης τότε που η Εκκλησία έβγαινε εξασθενημένη από την εμπλοκή της στο "Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών" της Χούντας, κανένας δεν θεωρούσε "αποπροσανατολιστικά" αυτά τα ζητήματα. Αυτό που άλλαξε από τότε είναι ότι οι ηγεσίες έχουν μετατοπιστεί τόσο πολύ δεξιά, ώστε ο Τρίτσης της δεκαετίας του '70 φαντάζει ριζοσπαστικός επαναστάτης.

Κι όμως, το αίτημα να μπει χέρι στην εκκλησιαστική περιουσία είναι σήμερα ακόμη πιο επίκαιρο. Δεν θα υπήρχε καμιά ανάγκη να συζητάμε για Ασφαλιστικό, αν μια κυβέρνηση τολμούσε να ακουμπήσει τα ταμεία των Μητροπόλεων αντί να ρημάζει τα ασφαλιστικά Ταμεία.

Είναι φανερό ότι η Νέα Δημοκρατία δεν είναι τέτοια κυβέρνηση. Πηγαίνοντας προς τον πανεργατικό ξεσηκωμό της 17-19 Μάρτη, με τις απεργίες και τα συλλαλητήρια ενάντια στη λιτότητα και την πολεμική εμπλοκή της Νέας Δημοκρατίας, έχουμε κάθε λόγο να προβάλουμε και την απαίτηση να φύγουν οι σκανδαλώδεις ιεράρχες. Ας πάει να κλειστεί σε κάποιο μοναστήρι ο Χριστόδουλος. Κι ας πάρει μαζί του και τους φίλους του της δεξιάς.

Αναδημοσίευση από την Εργατική Αλληλεγγύη, εφημερίδα του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος, αδελφή οργάνωση της Εργατικής Δημοκρατίας στην Ελλάδα

Καραμανλής και Χριστόδουλος στις κερκίδες του Καλιμάρμαρου όταν παρίσταναν τους αθώους φιλάθλους

8 Μάρτη – Διεθνής ημέρα της γυναίκας

Δεν θέλουμε μόνο ψωμί, θέλουμε και τριαντάφυλλα

Στις 8 Μαρτίου θα μας επισκεφτούν πάλι διάφορες βουλευτίνες από διάφορα κόμματα, να μας μιλήσουν για την 'Μέρα της Γυναίκας'. Οι συντεχνιακοί/ες θα μας προσφέρουν γαρύφαλλα, και κάποιοι 'πρωτοποριακοί εργοδότες' θα μας κεράσουν καφέ και τυροπιτάκια. Για μια ακόμα φορά θα ακούσουμε πόσο τυχερές είμαστε που ζούμε σε μια δημοκρατική χώρα όπως η Κυπριακή Δημοκρατία, που σέβεται τα ανθρώπινα δικαιώματα, στην οποία οι γυναίκες έχουν ευκαιρίες για ανέλιξη. Θα τονιστεί ότι τώρα μέσα στην 'οικογένεια της Ευρώπης' όλα αυτά είναι εξασφαλισμένα, και το μόνο που χρειάζεται πια είναι να μπουν περισσότερες γυναίκες στα κέντρα εξουσίας.

Εκείνο που δεν πρόκειται να ακούσουμε ποτέ απο αυτούς είναι η πραγματική ιστορία πίσω από την μέρα αυτή, η οποία καθιερώθηκε για να τιμηθούν οι αγώνες των εργατριών που εργάζονταν κεντήτριες στις βιοτεχνίες της Νέας Υόρκης, στις φτωχογειτονιές του Ανατολικού Μανχάταν. Οι εργάτριες αυτές, οι περισσότερες μετανάστριες και μερικές όχι μεγαλύτερες από 10 χρονών, δούλευαν από την ανατολή μέχρι τη δύση του ήλιου, στοιβαγμένες κάτω από ανθυγιεινές συνθήκες. Σκυφτές όλη μέρα στο βελόνι, πολλές είχαν σοβαρά προβλήματα όρασης, αρθρίτιδα και ραχίτιδα πριν καν γίνουν 18 — 20 χρονών, και ήταν υποχρεωμένες να πληρώνουν ενοίκιο για το σκαμνί που κάθονταν στη δουλειά, να πληρώνουν τα βελόνια και την κλωστή που χρησιμοποιούσαν, για να κεντούν τα ρούχα των αριστοκρατών.

Τον Μάρτιο του 1908 ξέσπασαν απεργίες καθοδηγούμενες από τις πρωτοπόρες αριστερές εργάτριες, στις 8 Μαρτίου πήραν μαζικό χαρακτήρα και έμειναν στην ιστορία γνωστές σαν η 'εξέγερση των 20.000'. Η αγωνιστικότητα των γυναικών αυτών έμεινε ιστορική, το ίδιο και η αγριότητα της αστυνομίας και των αφεντάδων και αφεντικίνων. Δύο χρόνια αργότερα, η Γερμανίδα επαναστάτρια Κλάρα Ζετκιν, πρότεινε σε μια συνδιάσκεψη στην Κοπεγχάγη να καθιερωθεί η $8^{η}$ Μαρτίου σαν Παγκόσμια Μέρα της Γυναίκας. Κάτι που δεν μπόρεσε να καθιερωθεί λόγο του ξεσπάσματος του Α Παγκοσμίου Πολέμου. Ο πρώτος πραγματικός εορτασμός της μέρας αυτής έγινε το 1917 στην Ρωσία, όταν οι διαδηλώσεις των γυναικών σηματοδότησαν την επανάσταση του Φλεβάρη. Η Ρωσία βρισκόταν ήδη στον $3^{ο}$ χρόνο πολέμου, και η πείνα και η μιζέρια θέριζαν. Εκείνη την μέρα, οι γυναίκες της Πετρούπολης ενάντια στην απόφαση της τοπικής επιτροπής του Μπολσεβίκικου κόμματος κατέβηκαν σε απεργία στις βιοτεχνίες της κλωστοϋφαντουργίας. Οι απεργίες απλώθηκαν σαν φωτιά, και 200 χιλιάδες εργάτες ενώθηκαν σε απεργίες με τις εργάτριες. Ο τσάρος καθαιρέθηκε, και στην εξουσία βγήκε η κυβέρνηση Κερένσκι, η οποία στάθηκε και αυτή ανίκανη να ικανοποιήσει τα αιτήματα των εργατών. Η Οκτωβριανή Επανάσταση μερικούς μήνες μετά οριοθέτησε και καθιέρωσε μια νέα εποχή για την εργατική τάξη: Μεταξύ άλλων αναγνωρίστηκε η ισότητα ανδρών και γυναικών, καταργήθηκε η πατρική και ανδρική εξουσία, αναγνωρίστηκε το αυτόματο διαζύγιο, οι εκτρώσεις έγιναν ελεύθερες και δωρεάν, η παροχή αντισύλληψης ήταν δωρεάν, οργανώθηκαν κοινοτικά εστιατόρια, παιδικοί σταθμοί, πλυντήρια για να μειωθεί η εξάρτηση των γυναικών από τις 'οικογενειακές δουλειές' που τις καθηλώνει στο σπίτι. Μέσα σε λίγα μόνο χρόνια πραγματοποιήθηκαν επιτεύγματα και αναγνωρίστηκαν δικαιώματα και αιτήματα , που για δεκάδες χρόνια ο καπιταλισμός μας αρνείται. Δυστυχώς με την επικράτηση του σταλινισμού και τα κρατικού καπιταλισμού στην Ρωσία όλα όσα κερδίσθηκαν από τους εργάτες χάθηκαν.

Έτσι τώρα πια οι εορτασμοί για την 'Μέρα της Γυναίκας' περιορίζονται απλά σε φιλανθρωπικά τσάγια, και σε αταξικές απαιτήσεις για περισσότερες γυναίκες στα κέντρα εξουσίας. Μας τις παρουσιάζουν σαν 'γυναίκες πρότυπα' που πέτυχαν στην καριέρα και κοινωνική καταξίωση, παρόλα αυτά είναι άξιες σύζυγοι και μανάδες.

Τι ωφελούν μια απλή εργάτρια οι περισσότερες διευθυντίνες; Αυτές δεν θα έχουν κανένα δισταγμό ανά πάσα στιγμή να απολύσουν γυναίκες υφιστάμενες τους.

Τι έχουν κάνει στην Κυπριακή Δημοκρατία οι βουλευτίνες για την ισομισθία; Την σεξουαλική παρενόχληση των γυναικών από τους εργοδότες τους; Για την σεξουαλική εκμετάλλευση των ξένων εργατριών; Κρύβονται υποκριτικά πίσω από την δικαιολογία ότι δεν μπορούν να ελέγξουν και να πειθαρχήσουν όλους τους εργοδότες σε όλους τους τομείς της οικονομίας.

Σε μια περίοδο που όλα τα κεκτημένα κτυπιούνται και καταργούνται δεν ακούστηκε καμία βουλευτίνα να πει οτιδήποτε εναντία στα νέα εξαντλητικά ωράρια των υπεραγορών , να νοιαστεί για τις πωλήτριες ή να υποστηρίξει αιτήματα για αυξήσεις σε μισθούς, συντάξεις, κοινωνικές παροχές για υγεία και παιδεία.

Οι αγώνες των γυναικών το 1908 και 1917 παραμένουν επίκαιρες και σήμερα, και ακολουθώντας την παράδοση τους μπορούμε να αγωνιστούμε για κτίσιμο ενός κόσμου χωρίς εκμετάλλευση, αθλιότητα, πολέμους, πείνα και φτώχεια.

Μαρία Χριστοφόρου

ΔΙΕΘΝΗ

ΛΙΒΑΝΟΣ

Κίνδυνος για νέα ανάφλεξη

Η κηδεία του δολοφονημένου πρώην πρωθυπουργού Ραφίκ αλ-Χαρίρι συνοδεύτηκε από εκατοντάδες χιλιάδες στους δρόμους σε μια επίδειξη δύναμης της λιβανέζικης αντιπολίτευσης. Αυτό που ακουγόταν στο δρόμο ήταν ότι η Συρία οργάνωσε τη δολοφονία. Ο Λίβανος είναι γεμάτος οργή ενάντια στην Συριακή παρουσία. Οι ΗΠΑ εκμεταλλεύονται τη δολοφονία για να αποδυναμώσουν το καθεστώς της Συρίας. Απέσυραν την πρέσβειρά τους μετά τη δολοφονία και έχουν κλιμακώσει τη ρητορεία τους κατά του καθεστώτος.

Ταυτόχρονα υπάρχει αυξανόμενη ένταση γύρω από το ψήφισμα 1559 του ΟΗΕ, που σχεδιάστηκε από τη Γαλλία και τις ΗΠΑ, το οποίο καλεί σε άμεση απόσυρση των Συριακών στρατευμάτων από το Λίβανο. Η κυβέρνηση της Συρίας κάτω από αυτές τις πιέσεις αναγκάστηκε να εξαγγείλει μερική αποχώρηση των στρατευμάτων της.

Η Συρία δεν θέλει να αποχωρήσει από το Λίβανο γιατί έτσι θα έχανε σημαντικό ρόλο πάνω στη διαδικασία ειρήνευσης της Μέσης Ανατολής. Υπάρχουν επίσης περίπου ένα εκατομμύριο Σύροι εργάτες στο Λίβανο - οι περισσότεροι ανειδίκευτοι σε δουλειές με χαμηλά μεροκάματα. Το εισόδημά τους αντιπροσωπεύει ένα είδος εξισορρόπησης στους οικονομικούς αποκλεισμούς που έχουν επιβάλει οι ΗΠΑ στη Συρία. Μεγάλο τμήμα της συριακής οικονομίας εξαρτάται από την παραμονή της στο Λίβανο.

Το συριακό καθεστώς απομονώνεται όλο και πιο πολύ στην περιοχή και βρίσκεται σε μεγάλη σύγχυση έχοντας τις ΗΠΑ τώρα στα ανατολικά της σύνορα με τη κατοχή του Ιράκ, και το Ισραήλ στα δυτικά της σύνορα. Η κατάσταση αυτή μπορεί να προκαλέσει μεγάλες συμφορές στο καθεστώς του Μπάαθ.

Η φιλο-Συριακή κυβέρνηση του Λιβάνου έχει ήδη παραιτηθεί κάτω από την πίεση των διαδηλώσεων που οργανώνει η αντιπολίτευση η οποία εκμεταλλεύεται την οργή για το καθεστώς της Συρίας και την κατευθύνει προς δικό της όφελος. Ενας καθαρός διχασμός διαμορφώνεται ανάμεσα στην άρχουσα τάξη της Συρίας, ο οποίος γίνεται όλο και πιο άγριος.

Ο Χαρίρι

Ο Χαρίρι αντιπροσώπευε το Κέντρο στη λιβανέζικη πολιτική σκηνή και υποστήριζε τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές και τις ιδιωτικοποιήσεις. Ηταν βασικός παράγοντας της λιβανέζικης οικονομίας και κατείχε 10% των μετοχών της Solidaire, της εταιρίας που έχει στην ιδιοκτησία της το κέντρο ανάπτυξης πόλεων 'centre-ville'.

Ηταν υπέρμαχος της ανοιχτής αποδοχής ξένων επενδύσεων στη χώρα, ιδιαίτερα από χώρες του Κόλπου.

Η λιβανέζικη αντιπολίτευση αποτελείται από ένα ευρύ φάσμα οργανώσεων και συνασπισμών.

Τα τελευταία χρόνια υπήρξε άνοδος του Ελεύθερου Πατριωτικού Κινήματος, υπό την ηγεσία του Μισέλ Αούν, που είναι νεοφιλελεύθεροι Λιβανέζοι εθνικιστές, των οποίων η πολιτική συνοψίζεται στο σύνθημα: "Ο Λίβανος στους Λιβανέζους". Καλούν σε ολική απόσυρση των στρατευμάτων της Συρίας από το Λίβανο και απέλαση των Σύρων εργατών.

Αλλο τμήμα της αντιπολίτευσης είναι το Κορνέτ Σεχουάν, που συσπειρώνει μια σειρά χριστιανικά κόμματα. Υποστηρίζουν καλύτερες Συρο-Λιβανέζικες σχέσεις, αλλά έχουν υιοθετήσει έναν πιο συγκρουσιακό τόνο τους τελευταίους μήνες, ιδιαίτερα μετά το ψήφισμα 1559 του ΟΗΕ.

Το Προοδευτικό Σοσιαλιστικό Κόμμα, που έχει στην ηγεσία του τον Δρούζο ηγέτη Ουαλίντ Τζουνμπλάτ είναι ένα ακόμη στοιχείο της αντιπολίτευσης. Ο Τζουνμπλάτ πρόσφατα πέρασε σε γραμμή συνολικής σύγκρουσης με την κυβέρνηση και τη Συρία. Αυτό οδήγησε τη Δημοκρατική Αριστερά -μια λιβανέζικη εκδοχή των ευρωπαίων σοσιαλδημοκρατών- να περάσει στη μεριά της αντιπολίτευσης.

Πριν από το θάνατό του, ο Χαρίρι έγερνε όλο και περισσότερο στην πλευρά της αντιπολίτευσης, παρόλο που προσπαθούσε ταυτόχρονα να κρατάει τη θέση του Κέντρου.

Ολη μαζί, η λιβανέζικη αντιπολίτευση αποτελεί ένα ισχυρό μέτωπο και υπάρχουν φόβοι πως μπορεί να ανοίξει ένας νέος κύκλος βίας και αίματος. Οι περισσότεροι ηγέτες της αντιπολίτευσης είναι πρώην πολέμαρχοι, όπως και πολλοί που βρίσκονται στην κυβέρνηση. Μπορεί να χρησιμοποιήσουν την κατάσταση για να προκαλέσουν πιο βίαιες συγκρούσεις.

Μετά το θάνατο του Χαρίρι, η αντιπολίτευση χαϊδεύει έναν ρατσισμό, βαθιά ριζωμένο στη λιβανέζικη κοινωνία, ενάντια στους Σύρους εργάτες. Ελπίζουν να χρησιμοποιήσουν αυτό το ρατσισμό για να κερδίσουν περισσότερες ψήφους στις επόμενες εκλογές.

Τις τελευταίες μέρες, έγιναν τουλάχιστον δύο επιθέσεις από ανώνυμες ομάδες ενάντια σε Σύρους εργάτες, ενώ ρατσιστικά αισθήματα εκφράζονται και στους δρόμους.

Στους δρόμους υπάρχει μια αίσθηση ότι ούτε η κυβέρνηση ούτε η αντιπολίτευση θα καταφύγει σε ένοπλη σύγκρουση σε σημείο που να σύρει τη χώρα σε καινούργιο εμφύλιο πόλεμο.

Ο Ουαλίντ Τζουνμπλάτ όμως είπε πως όλα τα ταμπού έχουν καταρεύσει και πως όλα είναι πιθανά. Κάλεσε ακόμα και σε δυτική παρέμβαση στο Λίβανο.

Η αντιπολίτευση ζητάει υποστήριξη από τις ΗΠΑ και την Ευρώπη. Σε περίπτωση πολέμου, ο κόσμος δεν θα εκπλαγεί αν δει αμερικάνικα ή ευρωπαϊκά στρατεύματα στη χώρα.

Η αντιπολίτευση επέλεξε να είναι ο επόμενος σύμμαχος των ΗΠΑ στο Λίβανο και άλλαξε γρήγορα στάση, από εκεί που ζητούσε βελτίωση σχέσεων με τη Συρία, να υποστηρίζει το ψήφισμα 1559 του ΟΗΕ.

Ομως για την αριστερά στο Λίβανο είναι σημαντικό να μην μπλεχτεί στο πολιτικό κουβάρι που προκαλείται από τη διάσπαση της άρχουσας τάξης, αλλά να οικοδομήσει μια πολιτική εναλλακτική λύση.

Προσπαθούμε να χτίσουμε ένα κίνημα για να σταθούμε ενάντια στην άρχουσα τάξη που οδηγεί τη χώρα προς έναν καινούργιο εμφύλιο πόλεμο, ενώ ταυτόχρονα απορρίπτουμε τον έλεγχο της Συρίας πάνω στο Λίβανο. Ταυτόχρονα, αρνούμαστε σθεναρά κάθε προσπάθεια των ΗΠΑ ή της Ευρώπης να ξεκινήσουν έναν πόλεμο στη Συρία.

Μπάσεμ Τσιτ , Διεθνής Σοσιαλιστική Ομάδα, Λίβανος

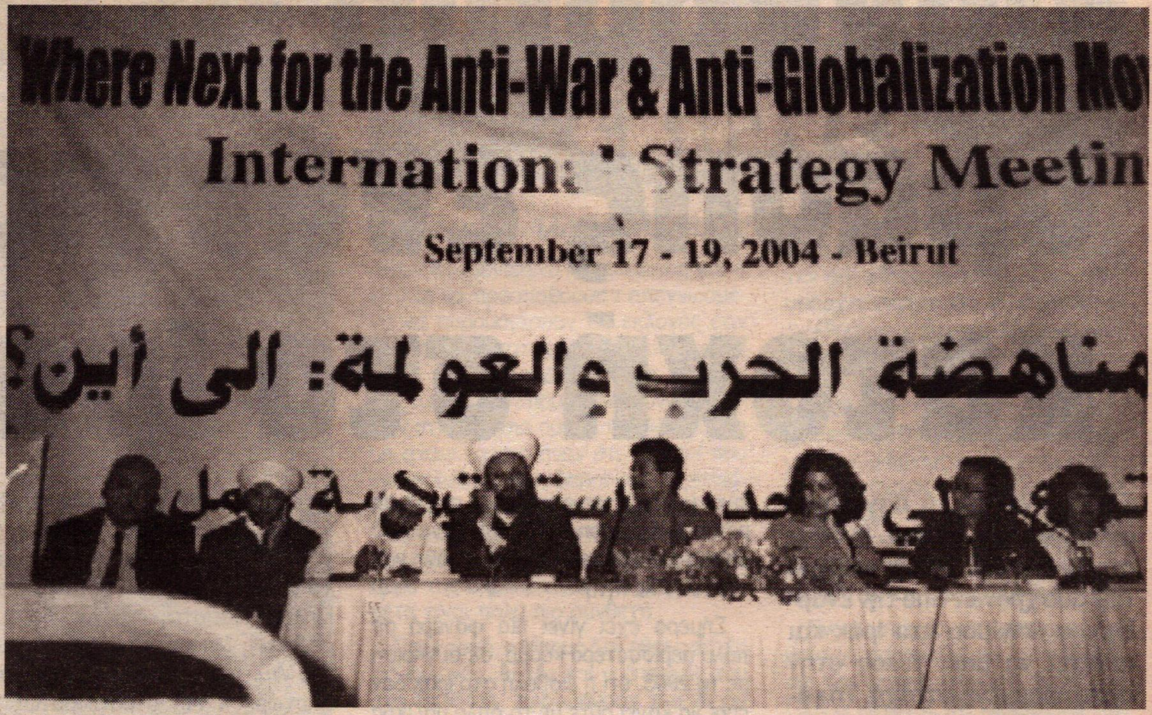

Η Βυρητός ήταν η πόλη που φιλοξένησε το διεθνές αντιπολεμικό κίνημα τον περασμένο Σεπτέμβρη. Τώρα μπαίνει στο στόχαστρο

ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ

Κατάρρευση της Δεξιάς, άλμα για την αντικαπιταλιστική Αριστερά

Οι εκλογές που έγιναν τον περασμένο μήνα στην Πορτογαλία έβγαλαν ένα διπλό μήνυμα. Το πρώτο είναι η ραγδαία και τεράστια κατάρρευση της Δεξιάς.

Ταυτόχρονα όμως η κάλπη στην Πορτογαλία έστειλε και ένα δεύτερο μήνυμα, που ελάχιστα πέρασε στις εφημερίδες και στα κανάλια εδώ. Είναι η άνοδος της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, που διπλασίασε τα ποσοστά της. Το Μπλοκ της Αριστεράς βρίσκεται μια ανάσα πίσω από το δεύτερο κόμμα της δεξιάς, του οποίου ο αρχηγός παραιτήθηκε απογοητευμένος επειδή η Πορτογαλία "*κατάντησε μια χώρα όπου οι Τροτσκιστές απέχουν 1% από τους Χριστιανοδημοκράτες*"!

Για την επιτυχία αυτή της νέας Αριστεράς γράφει ο συντονιστής του Μπλοκ της Αριστεράς Ζόρζε Κόστα.

Το "Μπλοκ της Αριστεράς" πέτυχε το καλύτερο εκλογικό του αποτέλεσμα. Πήραμε το 6,4% των ψήφων και εκλέξαμε οχτώ βουλευτές. Στις εκλογές του 2002 είχαμε πάρει το 3% και τρεις βουλευτές. Αυτή τη φορά, μας έλειψαν μόλις 65 ψήφοι για να κερδίσουμε την ένατη βουλευτική έδρα - ελπίζουμε να τις συμπληρώσουμε στην επανακαταμέτρηση.

Το "Μπλοκ της Αριστεράς" οργάνωσε την προεκλογική του καμπάνια προβάλλοντας 10 άμεσα αιτήματα που μπορούν να υλοποιηθούν μέσα σε τρεις μήνες. Τα αιτήματα αφορούν τις θέσεις εργασίας, τη φορολογία, το δικαίωμα στην έκτρωση, τη φορολογία και τις δημόσιες υπηρεσίες.

Η έκτρωση είναι ακόμα παράνομη στην Πορτογαλία και γι' αυτό το αίτημα για το σταμάτημα των διώξεων σε βάρος γυναικών που καταφεύγουν σε αυτήν, ήταν ένα από τα βασικά μας αιτήματα. Κάθε χρόνο πεθαίνουν γυναίκες λόγω των επιπλοκών από παράνομες επεμβάσεις.

Πρόσφατα κάποιες γυναίκες σύρθηκαν στα δικαστήρια επειδή έκαναν έκτρωση. Εστω και αν δεν καταδικάστηκαν σε φυλάκιση, παρόλα αυτά ταπεινώθηκαν στα δικαστήρια. Θέλουμε να το σταματήσουμε. Το "Μπλοκ της Αριστεράς" έχει ξεκινήσει εδώ και πολύ καιρό καμπάνια για την νομιμοποίηση των αμβλώσεων και έχουμε συγκεντρώσει περίπου 120.000 υπογραφές με αίτημα να γίνει δημοψήφισμα για αυτό το θέμα.

Το ζήτημα της ανεργίας ήταν ένα από τα κεντρικά θέματα της προεκλογικής μας καμπάνιας. Καλούμε για ένα "Εκτακτο Σχέδιο" για τη δημιουργία θέσεων εργασίας στις δημόσιες υπηρεσίες, στην εκπαίδευση και στην υγεία.

Επίσης ταχθήκαμε ενάντια στην ιδιωτικοποίηση των νοσοκομείων και της παραχώρησης του μάνατζμεντ σε ιδιώτες. Το Σοσιαλιστικό Κόμμα υποστηρίζει αυτή την ιδιωτικοποίηση. Τα αιτήματά μας περιλάμβαναν επίσης αύξηση της φορολογίας των πλουσίων και κατάργηση του τραπεζικού απόρρητου ώστε να χτυπηθεί η φοροδιαφυγή.

Επίσης ζητάμε να σταματήσει κάθε συμμετοχή στο πόλεμο στο Ιράκ. Η Πορτογαλία έχει μια πολύ μικρή στρατιωτική παρουσία εκεί, 120 αστυνομικούς. Απαιτούμε να αποσυρθούν. Ημασταν η κύρια δύναμη στο πορτογαλικό αντιπολεμικό κίνημα τα δυο τελευταία χρόνια και είμαστε πολύ γνωστοί γι' αυτό το ζήτημα.

Το "Μπλοκ της Αριστεράς" δημιουργήθηκε το 1999 από μια ομάδα ριζοσπαστικών αριστερών δυνάμεων. Μεγάλωσε πολύ γρήγορα έλκοντας ανθρώπους από άλλα αριστερά κόμματα και πολλούς ανεξάρτητους από τα κοινωνικά κινήματα και τα συνδικάτα. Φέρνουμε ξανά στη πολιτική δράση ένα τμήμα της εργατικής τάξης που είχε αποτραβηχτεί το προηγούμενο διάστημα επειδή είχαν απογοητευθεί από το Σοσιαλιστικό και το Κομμουνιστικό Κόμμα που δεν εκφράζανε πια τα συμφέροντά τους.

Αυτό που σίγουρα ισχύει είναι ότι υπάρχουν τεράστια περιθώρια για την ριζοσπαστική αριστερά να μιλήσει στον κόσμο και να προβάλει ότι υπάρχει εναλλακτική λύση απέναντι στο νεοφιλελευθερισμό, την πολεμοκαπηλεία και την παγκοσμιοποίηση.

Η Δεξιά είχε το χειρότερο ποσοστό της σ' αυτές τις εκλογές, 36%, κάτι που δείχνει ότι υπάρχει στροφή στ' αριστερά. Ομως πολύς κόσμος δεν ξεχνάει επίσης τί έκαναν οι Σοσιαλιστές τη τελευταία φορά που βρέθηκαν στην κυβέρνηση -και γι' αυτό στράφηκε τώρα στη ριζοσπαστική αριστερά.

Παρόμοιες διεργασίες στην αριστερά αναπτύσσονται σε όλη την Ευρώπη το τελευταίο διάστημα. Παρακολουθούμε το Respect στη Βρετανία με ενδιαφέρον κι αλληλεγγύη.

Σαββατο 19 Μάρτη - Πορεία στην Α

Παγκόσμια μέρα δράσης ενάντια στην κατοχή στο Ιράκ

Στις 19 Μάρτη το παγκόσμιο αντιπολεμικό κίνημα βγαίνει στο δρόμο ξανά στην επέτειο των δύο χρόνων από την έναρξη του πολέμου στο Ιράκ και απαιτεί να μπει τέλος στην αιματοβαμμένη κατοχή. Το κάλεσμα για διεθνή κινητοποίηση έγινε από το 3ο Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ και επικυρώθηκε τον περασμένο Γενάρη από το Παγκόσμιο Κοινωνικό Φόρουμ.

Σε πάνω από σαράντα χώρες σε όλες τις ηπείρους το παγκόσμιο αντιπολεμικό κίνημα καλεί εκείνη την μέρα διαδηλώσεις: σε 400 πόλεις στις ΗΠΑ, στο Λονδίνο, την Ρώμη, την Μαδρίτη, στην Αθήνα, στο Σάο Πάολο, το Μπουένος Αϊρες, το Μεξικό, την Σεούλ, το Δελχί, τη Μανίλα, το Σίδνεϋ, την Αγκυρα, το Γιοχάνεσμπουργκ και βέβαια στη Βαγδάτη και στη Ραμάλα και στη Λευκωσία.

Η αντίθεση στα βρόμικα σχέδια του Μπους και των συμμάχων του είναι μεγαλύτερη σήμερα σε σύγκριση με τις 15 Φλεβάρη 2003 όταν πάνω από 30 εκατομμύρια πλημμύρισαν κάθε γωνιά του Πλανήτη.

Σήμερα έχει γίνει πια φανερό σε πολύ περισσότερο κόσμο, σε σύγκριση με το 2003, ότι η εισβολή στο Ιράκ δεν είχε να κάνει ούτε με τα όπλα μαζικής καταστροφής - που δεν βρέθηκαν γιατί δεν υπάρχουν - ούτε με την «απελευθέρωση» του ιρακινού λαού και την «εκδημοκρατικοποίηση» της χώρας. Οι αποκαλύψεις για τους βασανισμούς ιρακινών στις φυλακές από τους κατακτητές και οι βάρβαρες επιθέσεις και η δολοφονία χιλιάδων αθώων πολιτών από τους αμερικανούς σε πόλεις όπως στη Νατζάφ, στη Σαντρ Σίτι, στη Φαλούτζα και αλλού έχουν εξοργίσει εκατομμύρια ανθρώπους. Τα ψέματα των Μπους και Μπλερ για την εισβολή και κατοχή του Ιράκ ξεσκεπάστηκαν. Η κοινή γνώμη στις ΗΠΑ και την Μ. Βρετανία είναι υπέρ της αποχώρησης των στρατευμάτων.

Στις ΗΠΑ, στρατιώτες και οικογένειες νεκρών βρίσκονται μπροστά όπως και στην περίοδο του πολέμου στο Βιετνάμ και κινητοποιούν χιλιάδες για να γυρίσει πίσω ο αμερικάνικος στρατός. Το ίδιο και στην Μ. Βρετανία όπου ο Μπλερ είναι στριμωγμένος. Γερουσιαστές του Μπους και πρώην υπουργοί του Μπλερ ζητάνε χρονοδιάγραμμα για αποχώρηση των στρατευμάτων τους από το Ιράκ.

Μια τέτοια κρίση είχε οδηγήσει τον Νίξον πριν 30 χρόνια να παραδεχτεί την ήττα των ΗΠΑ στο Βιετνάμ και να σηκωθεί να φύγει κακήν κακώς.

Την ίδια στιγμή η ιρακινή αντίσταση συνεχίζει ακάθεκτη τη δράση της και σύμφωνα με τον αρχηγό του αμερικανικού επιτελείου γίνονται πάνω από 50 επιθέσεις ανταρτών την ημέρα. Ένα υψηλός αριθμός για να μπορέσει κάποιος να μιλήσει για «ομαλοποίηση» μετά τις λεγόμενες εκλογές στο Ιράκ.

Στρατιωτικά οι ΗΠΑ αντιμετωπίζουν τεράστια προβλήματα, ούτε την διαδρομή ανάμεσα στο στρατηγείο τους και το αεροδρόμιο δεν μπορούν να διασφαλίσουν, ενώ ολόκληρες περιοχές δεν τις ελέγχουν! Ακόμα η συντριπτική πλειοψηφία αυτών που πήραν μέρος στις στημένες εκλογές στο Ιράκ ψήφισαν υπέρ κομμάτων που απαιτούν να φύγουν τα κατοχικά στρατεύματα. Η οργή μεγαλώνει όσο τα αθώα θύματα αυξάνονται και η διάλυση εξ' αιτίας της καταλήστευσης του πλούτου του Ιράκ από τις εταιρίες των φίλων του Μπους σπέρνει την πείνα και την φτώχεια στους ιρακινούς.

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός βρίσκεται σε τρομερά δύσκολη θέση καθηλωμένος από ένα χερσαίο πόλεμο που δεν ανέμενε, χωρίς να διαθέτει επαρκείς στρατιωτικές δυνάμεις για να αντεπεξέλθει. Την ίδια στιγμή ο πόλεμος αυτός, λόγω της ηρωικής ιρακινής αντίστασης αφαιρεί από τις ΗΠΑ την ικανότητα να προχωρήσουν σε επίθεση στο Ιράν, την Συρία, την Ν. Κορέα.

Γι' αυτό οι αντιπολεμικές διαδηλώσεις στις 19 Μάρτη δεν είναι συμβολικές διαμαρτυρίες αλλά έχουν στόχο να εξαναγκάσουν τον Μπους, τον Μπλερ και τους συμμάχους τους, να φύγουν από το Ιράκ.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

Συγκρότηση της "Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο" (Κύπρος)

Καθώς ο πόλεμος στο Ιράκ συνεχίζεται και η Παλαιστίνη αιμορραγεί. Καθώς η κατοχή δεν έφερε την «απελευθέρωση» αλλά πείνα, δυστυχία και θάνατο. Καθώς οι αμερικανικές εκλογές δεν προσφέρουν ορατό διέξοδο στα εντεινόμενα προβλήματα της περιοχής, αποτελεί περισσότερο από ποτέ αναγκαιότητα να ξαναμπεί το αντιπολεμικό κίνημα.

Μέσα στα πλαίσια αυτά είναι που ακτιβιστές και ομάδες που συμμετείχαμε στη *Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο* — που έπαιξε καθοριστικό ρόλο στις κινητοποιήσεις ενάντια στον πόλεμο στο Ιράκ το 2003 — πήραν την πρωτοβουλία καλέσματος, ελληνοκυπριακών και τουρκοκυπριακών οργανώσεων και ακτιβιστών, για να συζητήσουμε την παρέμβασή μας στις 19/3 ενάντια στην κατοχή του Ιράκ και της Παλαιστίνης.

Στη συνάντηση που έγινε την 1η Μαρτίου στο Παν/μιο Κύπρου παρευρέθηκαν από πλευράς Τ/κ το Πολιτιστικό Κέντρο *BARAKA*, το *YKP* (Κόμμα Νέα Κύπρος) ενώ το *BKP* (Κόμμα Ενωμένη Κύπρος), το *KSP* (Σοσιαλιστικό Κόμμα Κύπρου) και το *TKP* (Κόμμα Κοινοτικής Απελευθέρωσης) παρόλο που δεν μπόρεσαν να στείλουν αντιπρόσωπο, όπως και το *Εθνικό Μέτωπο Ιρανών*, δήλωσαν ότι θα στηρίξουν την κινητοποίηση.

Από πλευράς Ε/κ, εκτός από την Εργατική Δημοκρατία, πήραν μέρος το Κίνημα Οικολόγων Περιβαλλοντιστών, η Ομοσπονδία Οικολογικών και Περιβαλλ. Οργανώσεων, η Πανεπιστημιακή Ριζοσπαστική Συμμαχία (ΠΑ.ΡΙ.Σ.), το Indymedia Κύπρου και εκπρόσωπος του Νεοκυπριακού.

Στη συνάντηση αποφασίστηκε να ανασυγκροτηθεί η *Συμμαχία Σταμτατήστε τον Πόλεμο* (Κύπρος) και να γίνει κάλεσμα σε όσο το δυνατόν περισσότερους να ενισχύσουν την πρωτοβουλία και να μπουν σε δράση. Να βγει ανακοίνωση/κάλεσμα στα ΜΜΕ για την κινητοποίηση στις 19/3 όπου ν' απαιτούμε τον τερματισμό της κατοχής στο Ιράκ και στην Παλαιστίνη και να φύγουν οι βρετανικές βάσεις από την Κύπρο.

Κοινή διαπίστωση ήταν πώς για να έχουμε μια πολύ επιτυχημένη 19η Μάρτη πρέπει να ξαναβγούν στην επιφάνεια όλες οι ζωντανές δυνάμεις που συμμετείχαν στις αντιπολεμικές κινητοποιήσεις πριν από δύο χρόνια. Όλη η φαντασία, η ζωντάνια, η δημιουργικότητα, η τέχνη και ο ενθουσιασμός πρέπει να αξιοποιηθούν ιδιαίτερα στο Πανεπιστήμιο, στα σχολεία και στους χώρους δουλειάς.

Αυτός είναι ο ρόλος που παίζει ο ενδιάμεσος σταθμός, το Σάββατο 12 Μάρτη στην Πλατεία Ελευθερίας. Εκεί θα διοργανώσουμε μαζί με τους Τ/κ μουσικά και θεατρικά χάπενινγκ και θα μοιράζουμε ενημερωτικό υλικό στον κόσμο για την κινητοποίηση του Σαββάτου 19 Μάρτη στην Αμερικάνικη πρεσβεία.

Στις 19 Μάρτη σε όλο τον Πλανήτη ξεσηκωνόμαστε για να δείξουμε ότι είμαστε η πλειοψηφία της ειρήνης που μπορεί να στριμώξει για τα καλά τους πολεμοκάπηλους. Η κινητοποίησή μας μπορεί να γίνει ο καταλύτης για μια κλιμάκωση της αντιπολεμικής δράσης που θα βάλει τέλος στην κατοχή του Ιράκ.

Η επόμενη συνάντηση της *Συμμαχίας* θα γίνει την Πέμπτη στις 10 Μάρτη ώρα 19.30 στα γραφεία του *Κόμματος Κοινοτικής Απελευθέρωσης* (*TKP*).

Για πληροφορίες:

Φαίδων 99625620, Εφη 99879266

ΦΑΛΟΥΤΖΙΑ

Συγκ
απο

Ο Δρ. Σαλάμ Ισμαήλ είναι Γραμμ
την ιρακινή κοινωνία» και ήταν
στικής βοήθειας στη Φαλούτζα
ψε, στην εφημερίδα Socialist Wo
ολόκληρη πόλη. Δημοσιεύουμε
συγκλονιστική μαρτυρία την
διάφορες εφημερίδες στον κόσμ
Κόμματος Κομμουνιστικής Επαν
Ολόκληρη την ανταπόκριση από
σετε στα αγγλικά από το ίντερ
http://www.socialistworker.co.uk/

Ήταν η μυρωδιά που με ενόχλησε πρώτα, μια μυρωδιά που είναι δύσκολο να περιγράψεις και που δεν θα ξεχάσω ποτέ. Ήταν η μυρωδιά θανάτου. Εκατοντάδες πτώματα βρίσκονταν σε διαδικασία αποσύνθεσης μέσα στα σπίτια, στους κήπους, στους δρόμους της Φαλούτζα. Τα πτώματα σάπιζαν εκεί που είχαν πέσει -πτώματα ανδρών, γυναικών και παιδιών, πολλά μισοφαγωμένα από αγριόσκυλα. Ένα κύμα μίσους είχε σαρώσει τα δύο τρίτα της πόλης, κατέστρεψε σπίτια και τζαμιά, σχολεία και κλινικές. Αυτή ήταν η φοβερή και τρομερή ισχύς της αμερικάνικης στρατιωτικής επίθεσης.

Οι περιγραφές που άκουσα τις επόμενες μέρες θα μείνουν μαζί μου για πάντα. Μπορεί να νομίζετε ότι ξέρετε τι έγινε στη Φαλούτζα. Αλλά η αλήθεια είναι χειρότερη από αυτή που πιθανόν φαντάζεστε.

Στην Σακλαουϊγια, ένα από τα αυτοσχέδια προσφυγικά στρατόπεδα που περιβάλλουν τη Φαλούτζα, βρήκαμε μια 17χρονη γυναίκα: «Είμαι η Χούντα Φάουζι Σαλάμ Ισάουϊ από την περιοχή Τζολάν της Φαλούτζα», μου είπε. «Πέντε από εμάς, εκ των οποίων ο ένας ήταν ένας 55χρονος γείτονας, παγιδευτήκαμε στο σπίτι μας στη Φαλούτζα

μερικάνικη πρεσβεία, ωρα 11:00 πμ

λονιστικές μαρτυρίες ό την ηρωική πόλη

τέας της οργάνωσης «Γιατροί για
πικεφαλής ενός κομβόι ανθρωπι-
ον περασμένο Γενάρη. Περιέγρα-
κερ πώς οι ΗΠΑ δολοφόνησαν μία
ρικά μόνο αποσπάσματα από την
ποία αναδημοσίευσαν ολόκληρη
όπως και η «Λιμπερατσιόνε» του
δρυσης στη Ιταλία

η Φαλούτζα μπορείτε να κατεβά-
ετ στη σελίδα:
rticle.php4?article_id=5891

όταν ξεκίνησε η πολιορκία.»

Εν ψυχρώ

«Στις 9 Νοέμβρη οι πεζοναύτες ήρθαν στο σπίτι μας. Ο πατέρας μου και ο γείτονας πήγαν στην πόρτα για να τους συναντήσουν. Δεν είμαστε μαχητές. Νομίζαμε ότι δεν είχαμε τίποτα να φοβηθούμε. Έτρεξα στην κουζίνα να φορέσω τη μαντίλα μου, μιας και θα έμπαιναν άντρες στο σπίτι.

Αυτό μου έσωσε τη ζωή. Την ώρα που ο πατέρας μου και ο γείτονας πλησίαζαν στην πόρτα, οι Αμερικάνοι άνοιξαν πυρ. Τους σκότωσαν επιτόπου.

Εγώ και ο 13χρονος αδερφός μου κρυφτήκαμε πίσω από το ψυγείο στην κουζίνα. Οι στρατιώτες μπήκαν στο σπίτι και έπιασαν τη μεγαλύτερη αδερφή μου. Την χτύπησαν. Και μετά την πυροβόλησαν. Αλλά εμένα δεν με είδαν. Σε λίγο έφυγαν, αφού όμως κατέστρεψαν τα έπιπλα και έκλεψαν ό,τι λεφτά είχε ο πατέρας μου στην τσέπη.»

Η Χούντα μου είπε πώς παρηγορούσε την αδερφή της που πέθαινε διαβάζοντας στίχους από το Κοράνι. Μετά τέσσερις ώρες, η αδερφή της πέθανε. Για τρεις μέρες η Χούντα και ο αδερφός της έμειναν με τους δολοφονημένους συγγενείς τους. Όμως διψούσαν και είχαν μόνο λίγους χουρμάδες για να φάνε. Φοβήθηκαν ότι οι στρατιώτες θα γυρνούσαν και αποφάσισαν να προσπαθήσουν να εγκαταλείψουν την πόλη. Όμως τους εντόπισε ένας ελεύθερος σκοπευτής.

Η Χούντα πυροβολήθηκε στο πόδι, ο αδερφός της έτρεξε αλλά χτυπήθηκε στην πλάτη και σκοτώθηκε ακαριαία. «Ήμουν έτοιμη να πεθάνω κι εγώ» μου είπε. «Αλλά με βρήκε μια αμερικανίδα στρατιώτης και με πήγε στο νοσοκομείο». Εκεί τελικά βρήκε μέλη της οικογένειάς της που είχαν επιζήσει.

Στις 12 Νοέμβρη ο Ιγιάντ Νάτζι Λατίφ και οχτώ μέλη της οικογένειάς του - ανάμεσά τους ένα μωρό έξι μηνών- μάζεψαν τα υπάρχοντά τους και πήγαν όλοι μαζί στο τζαμί αλ Φουρκάν, όπως τους είχαν διατάξει από τα μεγάφωνα.

Όταν έφτασαν στον κεντρικό δρόμο άκουσαν μια κραυγή, όμως δεν καταλάβαιναν τι έλεγε. Ο Ιγιάντ μου είπε ότι μάλλον έλεγε "Now", "Τώρα" στα αγγλικά. Και άρχισαν τα πυρά.

Αμερικάνοι στρατιώτες εμφανίστηκαν στις στέγες των γύρω σπιτιών και άνοιξαν πυρ. Ο πατέρας του Ιγιάντ χτυπήθηκε στην καρδιά και η μητέρα του στο στήθος. Σκοτώθηκαν ακαριαία. Δύο αδερφοί του Ιγιάντ χτυπήθηκαν επίσης, ο ένας στο στήθος, ο άλλος στο λαιμό. Δύο γυναίκες της οικογένειας χτυπήθηκαν, η μία στην παλάμη του χεριού, η άλλη στο πόδι. Και μετά, οι σκοπευτές σκότωσαν τη γυναίκα ενός αδερφού του Ιγιάντ. Όταν έπεσε κάτω, ο πεντάχρονος γιος της έτρεξε και στάθηκε πάνω απ' το κορμί της. Τον σκότωσαν κι αυτόν.

Οι επιζώντες έκαναν απεγνωσμένες εκκλήσεις στους στρατιώτες να σταματήσουν τα πυρά. Όμως όποιος προσπάθησε να σηκώσει λευκή σημαία πυροβολήθηκε.

Το μεγαλύτερο νοσοκομείο της Φαλούτζα είχε καταληφθεί από τους Αμερικάνους την πρώτη μέρα της πολιορκίας. Η άλλη κλινική της πόλης, Χέι Ναζάλ, χτυπήθηκε δύο φορές από αμερικάνικους πυραύλους. Τα φάρμακα και ο ιατρικός εξοπλισμός καταστράφηκαν ολοσχερώς.

Δεν υπήρχαν ασθενοφόρα, τα δύο ασθενοφόρα που πήγαν να βοηθήσουν τραυματίες, χτυπήθηκαν και καταστράφηκαν από τα αμερικάνικα στρατεύματα.

Επισκεφθήκαμε σπίτια στην περιοχή Τζολάν, μια φτωχή εργατογειτονιά στα βορειοδυτικά της πόλης που αποτελούσε το κέντρο της αντίστασης στην προηγούμενη πολιορκία του Απρίλη 2004. Η περιοχή αυτή δέχτηκε παραδειγματική τιμωρία στην πρόσφατη πολιορκία. Πήγαμε από σπίτι σε σπίτι και βρίσκαμε ολόκληρες οικογένειες νεκρές στα κρεβάτια τους, ή μακελεμένες στο καθιστικό και στην κουζίνα. Σε όλα τα σπίτια, τα έπιπλα είχαν διαλυθεί και οι περιουσίες είχαν σκορπιστεί.

Σε κάποια σημεία, βρίσκαμε πτώματα μαχητών, ντυμένων στα μαύρα, φορώντας ζώνες πυρομαχικών.

Αλλά στα περισσότερα σπίτια, οι νεκροί ήταν άμαχοι. Πολλοί ήταν ντυμένοι με ρούχα του σπιτιού, πολλές γυναίκες δεν φορούσαν μαντίλα που σημαίνει ότι στο σπίτι δεν υπήρχαν άντρες εκτός οικογένειας. Δεν υπήρχαν όπλα, ούτε άδεια φυσίγγια.

Κανείς δεν ξέρει πόσοι σκοτώθηκαν. Οι δυνάμεις κατοχής, τώρα, σκάβουν με μπουλντόζες τις γειτονιές για να σκεπάσουν το έγκλημά τους. Αυτό που συνέβη στη Φαλούτζα ήταν μια πράξη βαρβαρότητας. Όλος ο κόσμος πρέπει να μάθει την αλήθεια.

Το Ιράκ μετά τις εκλογές

γράφει ό Αλεξ Καλλίνικος

Ήταν αναμενόμενο ότι ο Μπους και ο Μπλερ θα προσπαθούσαν απεγνωσμένα να παρουσιάσουν τις εκλογές σαν επιτυχία της κατοχής στο Ιράκ. Γι' αυτό και η αδέξια χορογραφία με τα μπλε δάχτυλα των Ρεπουμπλικάνων βουλευτών στην ετήσια ομιλία του Μπους. Το μη αναμενόμενο ήταν ότι κάποιοι που θα έπρεπε να καταλαβαίνουν περισσότερα, για παράδειγμα οι αριστεροί φιλόσοφοι Μάικλ Χαρντ και Νόρμαν Τζέρας, πανηγύρισαν τις εκλογές σαν θρίαμβο της δημοκρατίας. Η πραγματικότητα είναι πολύ πιο σύνθετη.

Στην αρχή, ο Μπους δεν ήθελε αυτές τις εκλογές. Αυτός και ο έπαρχός του στη Βαγδάτη, προτιμούσαν ένα διορισμένο συμβούλιο το οποίο θα διάλεγε μια κυβέρνηση και θα αποφάσιζε ένα μόνιμο Σύνταγμα για το Ιράκ. Οι εκλογές επιβλήθηκαν στο κατοχικό καθεστώς από μαζικές διαδηλώσεις που κάλεσε ο κορυφαίος Σιίτης κληρικός του Ιράκ, ο μεγάλος Αγιατολάχ Αλί αλ-Σιστάνι, τον περασμένο Γενάρη. Ο Μπους και ο Μπρέμερ εξαναγκάστηκαν με το ζόρι να διεξάγουν εκλογές, αλλά προσπάθησαν να τις μεταθέσουν όσο αργότερα γίνεται.

Όμως, παρόλες τις προσπάθειές τους να υποτάξουν και να ελέγξουν τον ιρακινό λαό, ο εκλεκτός υποψήφιος των Μπους και Μπλερ έχασε τις εκλογές. Ο πρώην πράκτορας των Αγγλο-Αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών Ιγιάντ Αλάουϊ, "πρωθυπουργός" στο καθεστώς-μαριονέτα, πήρε μόνο το 14% των ψήφων.

Η Ενωμένη Ιρακινή Συμμαχία (ΕΙΑ), που υποστηριζόταν από τον Σιστάνι, πήρε 48,5%, κάνοντας προεκλογική εκστρατεία στην οποία ζητούσε από τις ΗΠΑ να θέσουν χρονοδιάγραμμα εξόδου από το Ιράκ. Το μεγαλύτερο μπλοκ εδρών από αυτές που κέρδισε η ΕΙΑ, θα πάνε σε υποστηρικτές του ριζοσπάστη Σιίτη κληρικού Μοκτάντα αλ-Σαντρ, που την περασμένη χρονιά οι ΗΠΑ τον ήθελαν νεκρό ή ζωντανό.

Η εφημερίδα Ουάσιγκτον Ποστ σχολίαζε αμέσως μετά τις εκλογές: «σε μια από τις μεγαλύτερες ειρωνείες της αμερικανικής επέμβασης, οι Ιρακινοί... πήγαν να ψηφίσουν και εξέλεξαν μια κυβέρνηση με ισχυρή θρησκευτική βάση - και με πολύ στενούς δεσμούς με την Ισλαμική Δημοκρατία [το Ιράν] που βρίσκεται δίπλα. Αυτό είναι το τελευταίο πράγμα που θα περίμενε η κυβέρνηση Μπους από την πανάκριβη πολιτική που εφάρμοσε στο Ιράκ -300 δισεκατομμύρια δολάρια και ακόμη μετράμε- λένε Αμερικανοί και ιρακινοί ειδικοί».

Ακόμη πιο σημαντικό είναι ότι η συμμετοχή στις εκλογές ήταν μόνο 58%. Το ποσοστό αυτό μπορεί να μοιάζει μεγάλο για εκλογές στις ΗΠΑ ή και στη Βρετανία. Αλλά είναι πολύ χαμηλό με τα δεδομένα των αστικών δημοκρατιών, και ειδικά για χώρες όπου το δικαίωμα σε πραγματική ψήφο μόλις έχει κερδηθεί. Όταν έπεσε το Απαρτχάιντ στη Νότια Αφρική, ψήφισε το 85,5% στις πρώτες εκλογές όπου ένας άνθρωπος σήμαινε μία ψήφος.

Η χαμηλή προσέλευση στις εκλογές στο Ιράκ αντανακλά, φυσικά, ότι έγινε μαζικό μποϊκοτάζ στο κεντρικό Ιράκ, όπου η ένοπλη αντίσταση στην κατοχή είναι ισχυρότερη. Αν είχαν ψηφίσει και αυτές οι επαρχίες, τα ποσοστά των ψηφοδελτίων που είχαν επιτυχίες θα ήταν σημαντικά χαμηλότερα. Το ποσοστό του Αλάουϊ θα είχε συρρικνωθεί κατά πολύ περισσότερο.

Το τελευταίο σημείο που πρέπει να σημειώσουμε για τις εκλογές είναι ότι η δημοκρατία υποτίθεται αφορά την αυτο-διακυβέρνηση. Όμως δεν υπάρχει περίπτωση οι Ιρακινοί να αφεθούν να κυβερνήσουν τους εαυτούς τους, σαν αποτέλεσμα αυτών των εκλογών. Ο Μπους και ο Μπλερ ξεκαθάρισαν ότι η κατοχή θα συνεχιστεί. "Δεν βάζουμε χρονοδιάγραμμα" είπε ο Μπους μετά τις εκλογές. Ο αμερικάνικος στρατός πρόσφατα αποκάλυψε ότι σκοπεύει να διατηρήσει την παρουσία του στο Ιράκ σε ίδιο αριθμό με τώρα -120.000- τουλάχιστον για τα επόμενα δύο χρόνια.

Ενώ ταυτόχρονα το κατοχικό καθεστώς προσπαθεί να ανοικοδομήσει την ιρακινή κοινωνία όπως ορίζουν οι κανόνες της κυριαρχίας του αμερικάνικου καπιταλισμού της ελεύθερης αγοράς. Τον Απρίλη του 2004, ο Μπρέμερ ανακοίνωσε τη Διαταγή 81, η οποία απαγορεύει στους ιρακινούς αγρότες να συνεχίσουν την εδώ και χιλιετίες πρακτική τους, να σπέρνουν και να αποθηκεύουν σπόρους, οι σπόροι πλέον είναι "πνευματική ιδιοκτησία" των πολυεθνικών.

Το μεγάλο πρόβλημα που αντιμετωπίζει ο Μπους και ο Μπλερ ακολουθώντας αυτή την πολιτική είναι η αντίσταση του ιρακινού λαού. Οι εκλογές αποτύπωσαν μια διαίρεση ανάμεσα σε αυτούς που αντιστέκονται στην κατοχή. Πολλοί, ιδιαίτερα στις κατά πλειοψηφία Σιιτικές περιοχές του νότιου Ιράκ, είδαν τις εκλογές σαν τον καλύτερο τρόπο να τελειώσει η κατοχή. Άλλοι, κυρίως αλλά όχι αποκλειστικά στο κεντρικό Ιράκ, όπου ζουν οι περισσότεροι Σουνίτες Άραβες, προτίμησαν να μποϊκοτάρουν τις εκλογές σε αλληλεγγύη με την ένοπλη αντίσταση.

Οι αρχές κατοχής ψάχνουν τρόπο να ενισχύσουν τις διαφορές ανάμεσα στις κοινότητες Σουνιτών και Σιιτών Αράβων και Κούρδων στο Βορρά. Όμως θα ήταν λάθος να τους ακολουθήσουμε στην ανάλυση της ιρακινής πολιτικής με αυτούς τους εθνικο-θρησκευτικούς όρους. Για παράδειγμα, τις τελευταίες μέρες υπήρξαν επαφές ανάμεσα σε υποστηρικτές του Σαντρ, που υποστηρίζουν τον ριζοσπαστικό σιιτικό ισλαμισμό και πήραν μέρος στις εκλογές, και την Σουνιτική Ενωση Μουσουλμάνων Θεολόγων, που υποστηρίζει την αντίσταση και μποϋκοτάρισε τις εκλογές.

Σε κάθε περίπτωση, δεν υπάρχει καμιά ένδειξη υποχώρησης του ένοπλου αγώνα κατά της κατοχής. Και γιατί να υπάρξει; Ο λόγος που οι Ιρακινοί πολεμάνε είναι γιατί η χώρα τους βρίσκεται υπό ξένη κατοχή, και οι εκλογές δεν θα το αλλάξουν αυτό.

Αυτό βάζει μεγάλη ευθύνη στους ώμους των αντιπάλων του πολέμου στον υπόλοιπο κόσμο -και ιδιαίτερα στις χώρες που κατέχουν το Ιράκ, τις ΗΠΑ, τη Βρετανία, την Ιταλία και την Πολωνία. Ο μόνο τρόπος να σταματήσουν οι συγκρούσεις και να δοθεί πραγματική ευκαιρία στην ειρήνη στο Ιράκ είναι να μπει τέλος στην κατοχή και να φύγουν τα στρατεύματα. Το επόμενο βήμα για να καταφέρουμε αυτό το στόχο -και να σβήσουμε τα χαμόγελα από τα πρόσωπα του Μπους και του Μπλερ- είναι να εξασφαλίσουμε ότι οι παγκόσμιες διαδηλώσεις ενάντια στην κατοχή στις 19 Μάρτη θα είναι όσο μεγαλύτερες γίνεται.

Αυξηση ορίου αφυπηρέτησης

Στη βάση της ΠΑΣΥΔΥ η συμφωνίαγια το 63ο

Ανατρέποντας κάθε πρόβλεψη, το Συνέδριο των Αντιπροσώπων της ΠΑΣΥΔΥ που συνήλθε στις 4/2/05, παρέπεμψε στα ίδια τα μέλη της συντεχνίας τη λήψη απόφασης για έγκριση ή απόρριψη της συμφωνίας που έκανε η ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ με το Υπουργείο Οικονομικών για παραχώρηση μηδενικών αυξήσεων το 2004-05 και αύξηση 2% το 2006 με παράλληλη παράταση του ορίου αφυπηρέτησης των δημοσίων υπαλλήλων από το 60ο που είναι σήμερα στο 63ο έτος ηλικίας.

Ακόμα και οι πιο αισιόδοξοι δεν μπορούσαν να προβλέψουν την εξέλιξη αυτή. Είναι χαρακτηριστικό ότι αξιωματούχοι της συντεχνίας πριν το Συνέδριο διαβεβαίωναν ότι η συμφωνία θα εγκρινόταν από τους Αντιπροσώπους με ποσοστό που θα άγγιζε ακόμα και το 80%! Τελικά το Συνέδριο μέσα από μυστική ψηφοφορία αποφάσισε με 175 ψήφους έναντι 155, να μην εγκρίνει τη συμφωνία αλλά να την παραπέμψει σε καθολική ψηφοφορία στη βάση.

Η πρόταση

Η πρόταση για μηδενικές αυξήσεις και για παράταση του ορίου αφυπηρέτησης σε όλο το δημόσιο και ημιδημόσιο τομέα καταρχήν στο 63ο έτος, περιλαμβάνεται στα μέτρα που η κυβέρνηση έχει εντάξει στο Πρόγραμμα Σύγκλισης. Από πρόχειρους υπολογισμούς και υπό την προϋπόθεση ότι κατά τα έτη 2005-2007 όλοι οι δημόσιοι υπάλληλοι που θα αφυπηρετούσαν στο 63ο έτος θα επιλέξουν να αφυπηρετήσουν ένα χρόνο αργότερα, το όφελος για το κράτος θα ανέλθει γύρω στα 140 εκατομμύρια λίρες. Θα προκύψει επίσης όφελος λόγω της μη καταβολής της σύνταξης για τα άτομα που θα επιλέξουν να αφυπηρετήσουν καθυστερημένα καθώς επίσης και της μη καταβολής του ανεργιακού επιδόματος που λαμβάνουν οι υπάλληλοι του δημοσίου μεταξύ του 60ου έτους ηλικίας που αφυπηρετούν αναγκαστικά και του 63ου που λαμβάνουν τη σύνταξη τους από το Ταμείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων.

Επιπρόσθετα, στα ταμεία του κράτους θα συνεχίσουν να μπαίνουν λεφτά από τις τσέπες των εργαζομένων και μετά το 2007, αφού από την αύξηση του ορίου υαποχρεωτικής συνταξιοδότησης από το 60ο στο 63ο έτος σημαίνει ότι το κράτος θα εισπράττει εισφορές για ακόμη τρία χρόνια και φυσικά δεν θα πληρώνει για άλλα τρία χρόνια. Μόνο για το δημόσιο τομέα αυτό σημαίνει ότι κάθε χρόνο περίπου £30 εκατομμύρια θα μεταφέρονται από τους εργαζόμενους στα κρατικά ταμεία. Επίσης θα εξοικονομεί κι από το ότι θα παρατείνονται οι νέες προσλήψεις και προαγωγές για ακόμα 3 χρόνια.

Η κινδυνολογία

Υπέρ της καταρχήν συμφωνίας ΠΑΣΥΔΥ — Κυβέρνησης είχε ταχθεί ομόφωνα όλη η ηγεσία της ΠΑΣΥΔΥ. Βασικό επιχείρημα της ηγεσίας όσο και του Υπουργείου Οικονομικών ήταν ότι η πρόταση δεν στερεί από κανένα υπάλληλο τα δικαιώματα του και ότι ο καθένας διατηρεί το δικαίωμα να αφυπηρετήσει όποτε επιθυμεί. Τονίστηκε επίσης ότι πιθανή απόρριψη της πρότασης θα τορπίλιζε το Πρόγραμμα Σύγκλισης και θα υπόσκαπτε την πορεία της Κύπρου για ένταξη στην Ευρωζώνη. Θα οδηγούσε ακόμα σε κατάρρευση των ασφαλιστικών ταμείων, ενώ τέθηκε επανειλημμένα και το θέμα του «ηλικιακού ρατσισμού» αφού τυχόν απόρριψη της πρότασης θα σήμαινε ότι στερείται το δικαίωμα από κάποιους υπαλλήλους να συνεχίσουν να προσφέρουν την εργασία τους και μετά τα 60 τους, περιθωριοποιώντας τους ως «άχρηστους».

Όλα αυτά τα επιχειρήματα δεν έπεισαν την πλειοψηφία των Συνέδρων που καθημερινά έρχονται σε επαφή με τις χιλιάδες των δημοσιών υπαλλήλων και γνωρίζουν ότι η συντριπτική τους πλειοψηφία δεν θέλει με καμιά δύναμη να γεράσει μέσα στα κυβερνητικά γραφεία ούτε να «δωρίσει» μέρος των συνταξιοδοτικών της ωφελημάτων για να μπαλώσει η κυβέρνηση τις τρύπες που άνοιξαν τα σκάνδαλα, οι μίζες, οι εξοπλισμοί και οι αφειδώλευτες επιδοτήσεις στους κεφαλαιοκράτες. Και σίγουρα δεν θέλουν σε καμιά περίπτωση να βλέπουν τα παιδιά τους στις ουρές των ανέργων περιμένοντας τις αφυπηρετήσεις των 63άρηδων για να βρουν και αυτά μια δουλειά.

Παράδειγμα

Το Συνέδριο των Αντιπροσώπων της ΠΑΣΥΔΥ πήρε μια ιστορική απόφαση. Ουσιαστικά αποτελεί ίσως την πιο έντονη αμφισβήτηση απόφασης συνδικαλιστικής ηγεσίας από την ίδρυση της Δημοκρατίας και αυτό αποτελεί μήνυμα και προς τις άλλες ηγεσίες των συντεχνιών που δείχνουν διατεθειμένες να θυσιάσουν κατακτήσεις των εργαζομένων με πρόσχημα το καλό της οικονομίας του τόπου.

Τα οικονομικά του κράτους και τα ασφαλιστικά ταμεία μπορούν να σωθούν μόνο εάν το συνδικαλιστικό κίνημα και οι εργαζόμενοι στη βάση δείξουν την σωστή κατεύθυνση στην οποία πρέπει να στραφεί η κυβέρνηση. Το πρόβλημα των ταμείων δεν το δημιούργησαν οι εργαζόμενοι. Τα ταμεία τα έχουν κατακλέψει οι τραπεζίτες, οι βιομήχανοι με τη βοήθεια των κυβερνήσεων. Οι πακτωλοί εκατομμυρίων που έχουν τσεπώσει τα τελευταία χρόνια οι καπιταλιστές και η Εκκλησία, της οποίας η περιουσία δεν φορολογείται, φθάνουν και περισσεύουν να καλύψουν οποιοδήποτε έλλειμμα. Το σταμάτημα της σπατάλης των εξοπλισμών είναι μια άλλη πηγή, που σημαίνει τουλάχιστον £70 εκατομμύρια το χρόνο εξοικονόμηση.

Χρειάζεται να θέσουμε το αίτημα για τερματισμό της πολιτικής λιτότητας και της παγοποίησης των προσλήψεων. Η εφαρμογή του 35ωρου θα δημιουργούσε χιλιάδες θέσεις εργασίας και θα έσωζε άλλες. Αυτό θα γέμιζε τα ταμεία με περισσότερες ασφαλιστικές εισφορές το χρόνο. Το ίδιο θα γινόταν αν ασφαλίζονταν οι χιλιάδες εργαζόμενοι μερικής απασχόλησης και οι μετανάστες. Τριάντα χιλιάδες μετανάστες ζούνε κι εργάζονται σε καθεστώς παρανομίας χωρίς ασφάλιση στο έλεος του εργοδότη και της αστυνομίας. Επτά χιλιάδες Τουρκοκύπριοι εργάζονται χωρίς οι εργοδότες τους να καταβάλλουν εισφορές στο ΤΚΑ. Με συντηρητικούς υπολογισμούς το ΤΚΑ χάνει τουλάχιστον £20 εκατομμύρια το χρόνο. Το ίδιο ισχύει και για τις αυξήσεις. Αυξήσεις στους μισθούς σημαίνουν περισσότερα έσοδα για τα ταμεία.

Αυτό θα πρέπει να αποτελέσει το δικό μας Πρόγραμμα για την επόμενη περίοδο, κόντρα στα προγράμματα των καπιταλιστικών «συγκλίσεων».

Αντώνης Σαρρής

Οι απεργιακές κινητοποιήσεις των Ημικρατικών και οι διαδηλώσεις των φοιτητών έπαιξαν σημαντικό ρόλο για την ανατροπή της συμφωνίας της ηγεσίας της ΠΑΣΥΔΥ.

Οι μαθητές των τεχνικών σχολών κέρδισαν τον πρώτο γύρο

Μετά τις αντιδράσεις και την κινητοποίηση των μαθητών και των καθηγητών των τεχνικών σχολών στο πανεπιστήμιο Κύπρου, η σύγκλητος υποχώρησε και αποφάσισε ότι οι υποψήφιοι απόφοιτοι των τεχνικών σχολών θα εισέρχονται στην πολυτεχνική σχολή με βάση τα μαθήματα που διδάσκονται. Έτσι οι μαθητές των τεχνικών σχολών δεν θα αναγκαστούν να παρακαθίσουν σε εξετάσεις πάνω σε ύλη που δεν έχουν διδαχτεί. Η απόφαση αυτή, όμως ισχύει μόνο για την φετινή χρονιά. Η σύγκλητος και το Υπουργείο Παιδείας αποφάσισε όπως την επόμενη χρονιά η ύλη των μαθημάτων των τεχνικών σχολών θα αναβαθμιστεί για να συγκλίνει με αυτή των ενιαίων λυκείων.

Η κινητοποίηση αυτή δείχνει πως όταν αντιδράσουν οργανωμένα οι μαθητές και οι καθηγητές μπορούν να κερδίσουν. Όμως δεν πρέπει να αναπαυτούν με αυτή την νίκη. Μπορεί το αίτημα των μαθητών γι' αυτή τη χρονιά να κερδίθηκε όμως με τις προθέσεις του Υπουργείου και της συγκλήτου για αλλαγή του συστήματος εισδοχής, πρέπει όλοι οι μαθητές και οι καθηγητές να βρίσκονται σε ετοιμότητα για νέες κινητοποιήσεις.

Χριστιάνα Κωσταντίνου

Φυλλάδιο που μοίραστηκε απο φοιτητές της πρωτοβουλίας "Η Παιδεία δεν είναι εμόρευμα" κατά τη διάρκεια της διαδήλωσης ενάντια στην ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΠΑΙΔΕΙΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ!

Αυτές τις μέρες συζητιέται στη Βουλή η πρόταση νόμου για την δημιουργία ιδιωτικών πανεπιστημίων. Στην ουσία το θέμα συζήτησης τους είναι πως θα καταφέρουν να στηρίξουν την ιδιωτική εκπαίδευση μετατρέποντας την παιδεία σε εμπόρευμα και προνόμιο για λίγους.

Αντί αυτού η κυβέρνηση και η Βουλή θα έπρεπε να ψάχνουν τρόπους για να στηρίξουν τη δημόσια και δωρεάν παιδεία. Οι τρόποι υπάρχουν. Η δημιουργία, για παράδειγμα, ενός πανεπιστημίου ανοικτό χωρίς εισαγωγικές εξετάσεις θα προσφέρει σε όλους το δικαίωμα στην παιδεία και θα εμποδίσει τους κολεγιάρχες από το να εκμεταλλεύονται τους φοιτητές. Σε συνδυασμό με μια πολιτική που να επενδύει πραγματικά στην παιδεία, κτίζοντας νέα σχολεία, δημιουργώντας νέες θέσεις εργασίας για τους νέους, θα βοηθήσει στη μείωση της ανεργίας.

Η κυβέρνηση όμως, αντί να επενδύει στην παιδεία, προτιμά να δίνει επιδοτήσεις και φοροαπαλλαγές δισεκατομμυρίων στους πλούσιους και τους επιχειρηματίες. Με την πρόσφατη φορολογική αμνηστία στους κατόχους μυστικών λογαριασμών, δηλώθηκαν 2 δισεκατομμύρια λίρες, ενώ η κυβέρνηση απ' αυτά εισέπραξε φόρο μόνο 5%, την στιγμή που ένας απλός εργαζόμενος πληρώνει φόρο εισοδήματος 20% και 30%. Ακόμη η αμύθητη περιουσία της Εκκλησίας και οι επιχειρηματικές της δραστηριότητες συνεχίζουν να μην φορολογούνται.

Η κυβέρνηση με την πολιτική της θέλει τους εργαζόμενους και την νεολαία να πληρώσει για τα οικονομικά ελλείμματα. Θέλει να μας αναγκάσει να δουλεύουμε μέχρι τα 63 μας και να μας στερήσει τις συντάξεις τριών χρόνων, δημιουργώντας ταυτόχρονα περισσότερη ανεργία στους νέους.

Ζητούμε:

Την δημιουργία ανοικτού πανεπιστημίου χωρίς εισαγωγικές εξετάσεις

Να κτιστούν νέα σχολεία και να ανοίξουν έτσι νέες θέσεις εργασίας για τους νέους

Να μην αυξηθεί το όριο αφυπηρέτησης

Πρωτοβουλία «Η παιδεία δεν είναι εμπόρευμα!»

Η απεργία στις Κυπριακές Αερογραμμές

Να απολυθεί το Δ.Σ. και όχι οι αεροσυνοδοί

Μετά τις απολύσεις των 123 εργαζομένων στις Κυπριακές Αερογραμμές, το Δ.Σ. έδωσε νέες επιστολές απόλυσης σε 22 αρχιαεροσυνοδούς. Με όλο το θράσος απόλυσε μέσα σε μία νύχτα χωρίς καμία προειδοποίηση 22 εργαζόμενους με πολλά χρόνια υπηρεσίας. Οι εργαζόμενοι αντέδρασαν άμεσα με απεργία όλων των αεροσυνοδών αλλά και των πιλότων μέχρι που η εταιρία να αποσύρει τις απολύσεις. Η άμεση αντίδραση των εργαζομένων ανάγκασε το Δ.Σ να αποσύρει τις επιστολές απόλυσης.

Το Δ.Σ τα έκανε όλα τόσο προκλητικά και παράνομα χωρίς καν να κρατήσει τους τύπους και τα προσχήματα χωρίς να δώσει καν κάποια προειδοποίηση. Έτσι ακόμα και ο υπουργός Συγκοινωνιών αναγκάστηκε να διαχωρίσει τη θέση του από την στάση του Δ.Σ.. Ο υπουργός δεν διαφώνησε φυσικά με τις απολύσεις, αντίθετα φαίνεται ότι η κυβέρνηση ήταν ενήμερη και σύμφωνη γι' αυτές, αλλά για τον τρόπο με τον οποίο τις εξάγγειλαν μέσα σε μία νύχτα. Αυτό οδήγησε και στην παραίτηση δύο μελών του ΔΣ.

Με αυτή τη κίνηση το Δ.Σ. των Κυπριακών Αερογραμμών έδειξε τις πραγματικές του προθέσεις και πώς καταλαβαίνει τις συμφωνίες και πώς εκτιμά τις υποχωρήσεις των εργαζομένων. Φάνηκε ακόμη πώς από την στιγμή που οι ηγεσίες των συντεχνιών δέχτηκαν τη λογική «να απολυθούν μερικοί για να σωθεί η εταιρία» ουσιαστικά άνοιξαν τους «ασκούς του Αιόλου» αφού οι απολύσεις δεν έχουν τελειωμό. Με βάση το σχέδιο δράσης της εταιρίας, που το δέχτηκαν ορισμένες από τις ηγεσίες των συντεχνιών, απολύθηκαν οι 123 για να σωθούν οι δουλείες των άλλων. Ακολούθησαν όμως οι νέες απολύσεις στις οποίες σύμφωνα με τον εκπρόσωπο τύπου της εταιρίας θα επιμείνουν και θα τις επαναφέρουν με βάση τις τυπικές διαδικασίες ενώ απροκάλυπτα δηλώνει πώς: «θα πρέπει να περιμένουμε και άλλες».

Οι ηγεσίες των συντεχνιών αν και έδειξαν θυμωμένες με τον παραμερισμό τους δηλώνουν πως είναι έτοιμες για συζήτηση. Γι' αυτούς αρκεί να μη γίνονται αυθαίρετα και όχι το να μη απολυθούν άλλοι εργαζόμενοι. Όμως η ιστορία του εργατικού κινήματος στη Κύπρο έδειξε πολλές φορές πως οι υποχωρήσεις και η αποδοχή απολύσεων τελικά δεν οδηγούν στη σωτηρία των εργαζομένων αλλά στα χειρότερα. Το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι οι εργαζόμενοι στις βρετανικές βάσεις. Με το ίδιο επιχείρημα, «να φύγουν μερικοί για να σωθεί η εταιρία», οι ηγεσίες των συντεχνιών κατάφεραν από τις 8.000 που εργάζονταν πριν μερικά χρόνια στις βάσεις σήμερα να υπάρχουν μερικές δεκάδες μόνο.

Οι αεροσυνοδοί κέρδισαν μια πρώτη μάχη όχι όμως και τον πόλεμο. Το μόνο που μπορεί να σώσει τις δουλείες τους, είναι η δική τους δράση και αγώνες. Αυτός είναι ο δρόμος που έφερε τα άμεσα αποτελέσματα στη περίπτωση των 22 απολυμένων. Γι' αυτό χρειάζεται συνέχεια και ενότητα στη δράση. Χρειάζεται να συντονιστούν όχι μόνο με τους πιλότους όπως έκαναν αλλά και με τους άλλους εργαζόμενους στις Κυπριακές Αερογραμμές αλλά και με τους εργαζόμενους στα αεροδρόμια, ιδιαίτερα τους εργαζόμενους στα αδασμολόγητα είδη που και αυτοί βρίσκονται σε συνεχείς κινητοποιήσεις τον τελευταίο χρόνο.

Νίκος Αγιομαμίτης

Η απεργία στα Duty Free

Οι εργαζόμενοι υπερασπίζονται τις δουλειές τους

Τρεις 2ωρες στάσεις εργασίας έχουν κάνει οι εργαζόμενοι στα αδασμολόγητα είδη των αεροδρομίων Λάρνακας και Πάφου τις τελευταίες μέρες ενώ εξάγγειλαν 24ωρη προειδοποιητική για τις 10 του Μάρτη. Οι εργαζόμενοι ζητούν να κατοχυρώσουν τις δουλείες τους μετά την ανάληψη της διαχείρισης από τον στρατηγικό επενδυτή που δεν είναι άλλος από την εταιρία "HERMES" του Σιακόλα. Ξέρουν καλά ότι ο Σιακόλας θα τους πετάξει έξω και θα προσλάβει νέο προσωπικό με πολύ πιο χαμηλούς μισθούς.

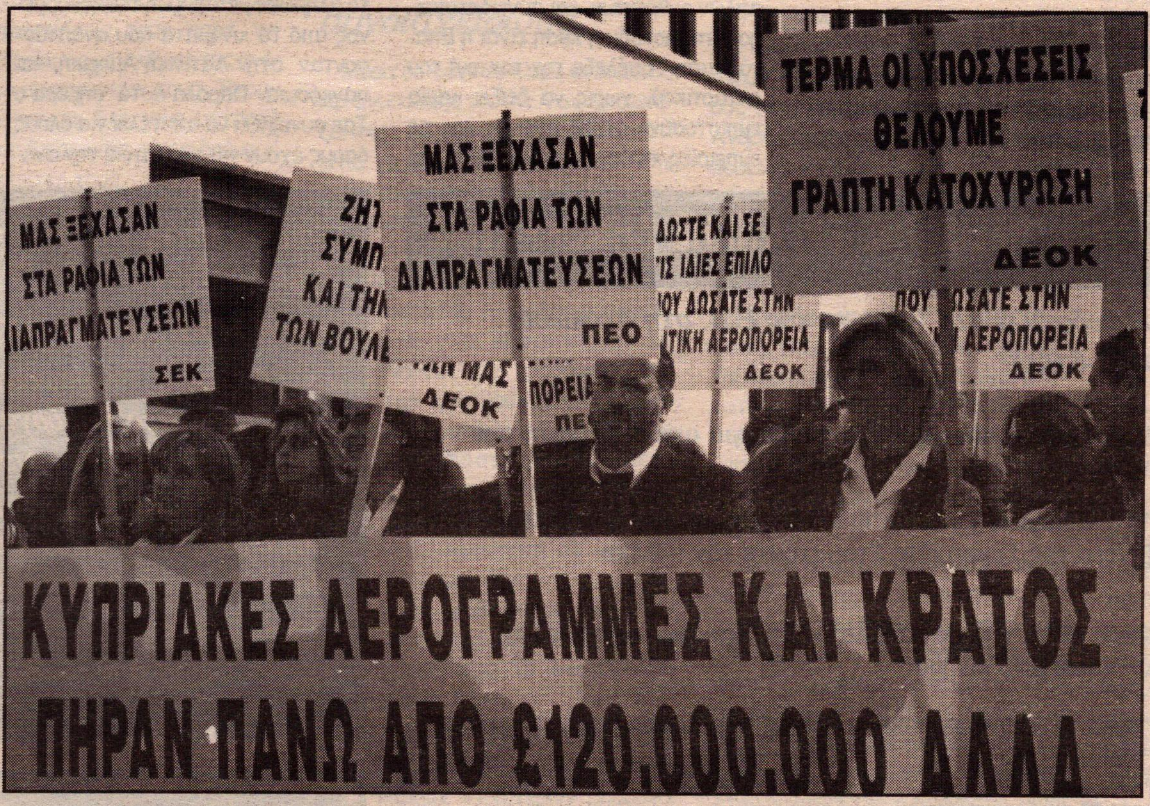

Οι εργαζόμενοι στα καταστήματα αδασμολόγητων ειδών υπάγονταν στο Υπουργείο Οικονομικών σαν ωρομίσθιοι εργάτες και μετά στις Κυπριακές Αερογραμμές με τους ίδιους όρους εργασίας. Έτσι οι εργαζόμενοι ζητούν να επιστρέψουν πίσω σαν ωρομίσθιοι εργάτες στον Υπουργείο Οικονομικών. Το Υπουργείο Συγκοινωνιών τους κοροϊδεύει εδώ και καιρό. Ενώ πέρασε η πίστωση χρόνου τριών εβδομάδων που το ίδιο το υπουργείο ζήτησε από τους εργαζόμενους και αυτοί τους την παραχώρησαν δείχνοντας καλή πίστη, δεν είχαν κάποια συγκεκριμένη απάντηση από το υπουργείο.

Το κράτος και η κυβέρνηση πήραν 100 εκατ. λίρες από τον Στρατηγικό Επενδυτή. Οι εργαζόμενοι όχι μόνο δεν πήραν σέντ αλλά κινδυνεύουν άμεσα και οι δουλείες τους. Οι εργαζόμενοι δεν εμπιστεύονται ούτε τον Λ. Χριστόφορου, ούτε τον ΔΗ.ΣΥ γιατί θυμούνται ότι αυτό είναι το κόμμα που πρωτοστατούσε στο να περάσουν τα αεροδρόμια στα χέρια του Στρατηγικού Επενδυτή. Δεν εμπιστεύονται όμως ούτε τον υπουργό αφού απλά ροκανίζει τον χρόνο μέχρι την ανάληψη από τον Στρατηγικό Επενδυτή.

Η υπομονή και η ανοχή των 230 εργαζομένων στα αδασμολόγητα έχει εξαντληθεί. Χαρακτηριστική είναι η δήλωση της εργαζόμενης στα αδασμολόγητα Μαρίας Ζιγκή: «*Ίσως οι αεροσυνοδοί των Κυπριακών Αερογραμμών να μας έδωσαν το καλό παράδειγμα, είμαστε υποχρεωμένοι να αλλάξουμε κι εμείς στάση*».

Αυτό δείχνει όχι μόνο τον θυμό και την αγανάκτηση τους αλλά και ένα νέο στοιχείο για την εξέλιξη του αγώνα τους. Την πίστη πως ο δυναμικός αγώνας μπορεί να φέρει αποτέλεσμα. Και πράγματι το παράδειγμα των αεροσυνοδών αυτό δείχνει.

Ν.Α.

Μεταλλείο Σκουριώτισσας

Η Εκκλησία κλέβει τα μεροκάματα των εργαζομένων

Έξω από την αρχιεπισκοπή θα διαδηλώνουν οι εργαζόμενοι στο Μεταλλείο χαλκού της Σκουριώτισσας. Η εταιρία Hellenic Copper Mines θυγατρική της ΕΜΕ η οποία ανήκει στην Εκκλησία χρωστάει στους εργαζόμενους πάνω από μισό εκατομμύριο λίρες.

Εδώ και δύο μήνες οι εργαζόμενοι είναι απλήρωτοι και απελπισμένοι. Έτσι από την Δευτέρα 7 Μάρτη αποφάσισαν να κατεβαίνουν σε απεργία για να διεκδικήσουν τους μισθούς και άλλα ωφελήματα όπως οι εισφορές της εταιρίας στο ταμείο προνοίας.

Η Εκκλησία της Κύπρου κλέβει τον κόπο των εργαζομένων αφού η εταιρία της αρνείται να τους πληρώσει δήθεν γιατί έχει οικονομικά προβλήματα. Ποιός; Η Εκκλησία της Κύπρου, ο μεγαλύτερος κεφαλαιοκράτης και κτηματίας. Όλα αυτά την ίδια ώρα που με αποφάσεις της «Ιεράς Συνόδου» εκατομμύρια λίρες έχουν χαριστεί σε διάφορους επώνυμους, την ώρα που αρχιερείς και οι συγγενείς τους βρέθηκαν με αμύθητη περιουσία την ώρα που τα σκάνδαλα συνεχίζουν να συγκλονίζουν τον κόσμο.

Οι εργαζόμενοι στο μεταλλείο της Σκουριώτισσας έχουν όλο το δίκαιο με το μέρος τους και πρέπει να βρουν την συμπαράσταση κάθε εργαζόμενου. Ένα μικρό μόνο μέρος, από τα κέρδη που εξάγγειλαν οι τράπεζες στις οποίες είναι μεγαλομέτοχος η Εκκλησία, θα κάλυπτε αμέσως τα χρωστούμενα στους μισθούς και τα μεροκάματα των εργαζομένων.

Το εργατικό κίνημα πρέπει να συμπαρασταθεί στον αγώνα τους και να ζητήσει να φορολογηθεί η Εκκλησία και να κρατικοποιηθεί η εκκλησιαστική γη και οι επιχειρήσεις της.

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΤΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΜΟΤΟΣΙΚΛΕΤΑΣ

Ασε τον κόσμο να σε αλλάξει και μετά άλλαξε τον και εσύ

Η ταινία βασίζεται στο ημερολόγιο που κρατούσε ο νεαρός Ερνέστο Γκεβάρα κατά την διάρκεια του ταξιδιού του στην Λατινική Αμερική. Το 1952 λίγο πριν ολοκληρώσει την εκπαίδευση του σαν φοιτητής της Ιατρικής φεύγει μαζί με τον φίλο του Αλπέρτο Γκρανάτο, και την 500σαρα μηχανή του, την La Poderosa (Δύναμης, Ισχύς) για την πραγματοποίηση του μεγαλύτερο τους ονείρου — την εξερεύνηση της Λατινικής Αμερικής.

Μέσα από της Άνδεις, τις ακτές της Χιλής, την έρημο Αταμάρα, τον Αμαζόνιο του Περού οι δύο φίλοι, γεμάτοι από τον ρομαντισμό της περιπέτειας τους, ανακαλύπτουν την άλλη Λατινική Αμερική και οι προοπτικές του ταξιδιού τους αρχίζουν να αλλάζουν. Το 9μηνο αυτό ταξίδι, μετατράπηκε σε ένα συγκλονιστικό ξύπνημα στην πραγματικότητα της τραγικής ζωής των απλών ανθρώπων που διάπλατα απλώνετε μπροστά τους: Η φτώχια και η καταπίεση των αγροτών, η κακομεταχείριση των εργατών, το γκέτο των λεπρών, που αποτελεί αντικείμενο προκαταλήψεων της καθολικής εκκλησίας. Σαν φοιτητής της ιατρικής προσπαθεί να απαλύνει τον πόνο που βλέπει μπροστά του, όπως μπορεί.

Καθώς το ταξίδι προχωρά , η φωνή του Γκεβάρα , μέσα από το ημερολόγιο του, γίνεται από ρομαντική και ποιητική, πιο σοβαρή και σκοτεινή καθώς αρχίζει να συνειδητοποιεί αυτά που βλέπει μπροστά του. Καθώς το ταξίδι προχωρά, οι δύο φίλοι αρχίζουν να αμφισβητούν την αξία ενός συστήματος που αφήνει στο περιθώριο χωρίς καμία βοήθεια τόσους φτωχούς ανθρώπους.

Με το τέλος του ταξιδιού, ο Ερνέστο και ο Αλπέρτο αρχίζουν να αποκαλούν ο ένας τον άλλο Che, και το ταξίδι που πραγματοποίησαν δεν μπορεί πια να μετρηθεί μόνο σε χιλιόμετρα. Ο ένας θα γυρίσει στην δουλεία του σαν βιοχημικός με ένα νέο σκοπό για το πως θα βοηθήσει τον κόσμο μέσα από την επιστήμη του, ο άλλος θα γίνει τελικά μια από της μεγαλύτερες επαναστατικές μορφές του 20ου αιώνα.

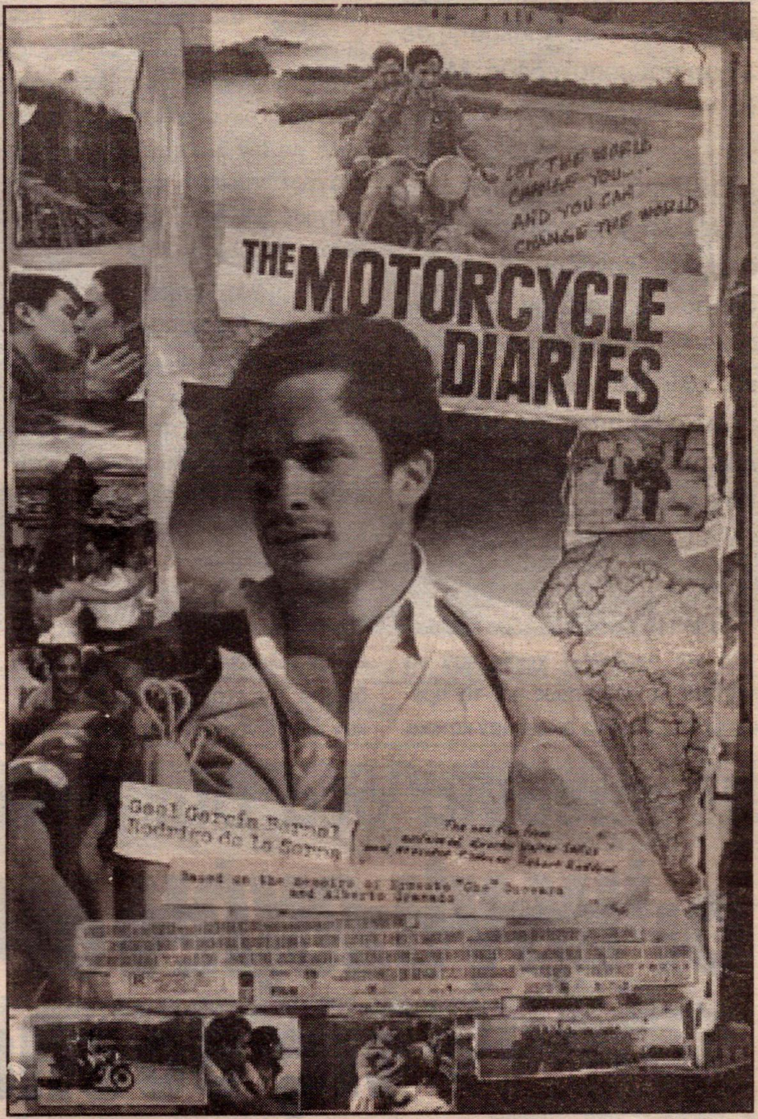

Τα ημερολόγια της μοτοσικλέτας είναι η αρχή ενός ταξιδιού ανακάλυψης της κοινωνικής και πολιτικής πραγματικότητας στα μάτια ενός νέου, που δεν γεννήθηκε επαναστάτης, και δεν είχε ξαφνικά 'επαναστατική επιφοίτηση'. Όπως όλοι οι απλοί και συνηθισμένοι άνθρωποι, ριζοσπαστικοποιήθηκε μέσα από τον κόσμο γύρω του: την φτώχεια, την πείνα, την εξαθλίωση. Ένοιωσε τη απογοήτευση και τον θυμό και μετάτρεψε τα αισθήματα αυτά σε πολιτική κατανόηση και συνειδητοποίηση.

Ο Γκεβάρα ξεκίνησε το ταξίδι του, ένας ρομαντικός νέος και στην διαδρομή γνώρισε την δυστυχία που φέρνει ο καπιταλισμός , ήλθε πρόσωπο με πρόσωπο με ότι γεννά ο καπιταλισμός για την πλειοψηφία των απλών ανθρώπων, και συνειδητοποίησε ότι μοναδική λύση είναι η Επανάσταση. Επέλεξε την τακτική του ανταρτικού, χωρίς να δείξει καμία εμπιστοσύνη στους αγώνες και τις εμπειρίες της εργατικής τάξης, και το πλήρωσε με την ζωή του ξεκομμένος από τα κινήματα που αναπτύσσονταν στην Λατινική Αμερική, και παγκόσμια. Παρόλα αυτά σήμερα ο Τσε συνεχίζει να αποτελεί για όλους όσους έχουν για προοπτική την ανατροπή του καπιταλισμού ένα επαναστατικό σύμβολο.

Μαρία Χριστοφόρου

Από 4 Μαρτίου στο Όπερα και K-Cineplex.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Συνεδριάζει στα γραφεια της Ε.Δ. στη Λευκωσία ωρα 8:00μμ

9/3: Παγκοσμιοποίηση και η πάλη για απελευθέρωση των γυναικών

16/3: Εκδήλωση για τις 19 Μάρτη - προβολή αντιπολεμικού βίντεο της Συμμαχίας Σταματήστε τον πόλεμο

23/3: Μετά την Παγκόσμια διαδήλωση πώς προχωρά το αντιπολεμικό κίνημα.

30/3: Ο αντιαποικιακός αγώνας στη Κύπρο και η αριστερά

Επισκεφθείτε την ιστοσελίδα της Εργατικής Δημοκρατίας στο Ιντερνετ:

www.workersdemocracy.net

Εκεί θα βρείτε πληροφορίες για τις δραστηριότητες της οργάνωσης καθώς επίσης και συνδέσεις με τις αδελφές οργανώσεις της Διεθνιστικής Σοσιαλιστικής Τάσης, τις νεότερες πληροφορίες για το αντιπολεμικό κίνημα. Μπορείτε ακόμη να ακούσετε ηχογραφημένες εισηγήσεις για ζητήματα του μαρξισμού αλλά και για πολλά απο τα θέματα της επικαιρότητας

Εργατικη Δημοκρατια
Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα
της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 22 - 349959
e-mail: wd@workersdemocracy.net
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο
Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ ____________________
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ____________________

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Πρωτόκολλο του Κιότο

Από τις 16 Φεβρουαρίου μπήκε σε εφαρμογή το Πρωτόκολλο του Κιότο — η πρώτη διεθνής συνθήκη για το περιβάλλον- από τις χώρες που το έχουν υπογράψει.

Σύμφωνα με την συνθήκη οι βιομηχανικά ανεπτυγμένες χώρες πρέπει μέχρι το 2012 να μειώσουν κατά 5,2% από τα επίπεδα του 1990 τις εκπομπές πέντε αερίων που συμβάλλουν στο φαινόμενο του «θερμοκηπίου».

Οι επιστήμονες επισημαίνουν ότι το όριο του 5.2% είναι εξαιρετικά χαμηλό και ότι για να υπάρξει μια πραγματική βελτίωση στις περιβαλλοντικές συνθήκες απαιτείται τουλάχιστο μια μείωση 60% των επικίνδυνων αερίων.

Η ΗΠΑ, η χώρα που ευθύνεται για το 36% των εκπομπών ρύπων, κατάγγειλε από το 1998 την συνθήκη και αποχώρησε από τις διαπραγματεύσεις. Το λόμπι των βιομηχάνων των πετρελαϊκών εταιρειών και της αυτοκινητοβιομηχανίας, των κυριότερων χρηματοδοτών του ρεπουμπλικανικού κόμματος και της κυβέρνησης Μπους, βρίσκεται πίσω από αυτή την απόφαση.

Επίσης η Αυστραλία, η πιστή σύμμαχος της Αμερικής και που θεωρείται η Τρίτη υπεύθυνη χώρα για την παγκόσμια αύξηση εκπομπής των αερίων θερμοκηπίου, αρνήθηκε να υπογράψει το πρωτόκολλο.

Η συνθήκη επιτρέπει στις αναπτυσσόμενες χώρες να συνεχίζουν την βιομηχανική τους παραγωγή χωρίς κανένα περιορισμό όσο αφορά την εκπομπή ρύπων, μέχρις ότου το βιοτικό επίπεδο των πολιτών τους εξομοιωθεί με αυτό της Δύσης. Δηλαδή οι πολυεθνικές μπορεί να ρυπαίνουν σε κάποιες γειτονιές του πλανήτη, όπως Κίνα, Ινδία.

Η συνθήκη του Κιότο αποτελεί ένα πολύ μικρό βήμα για την αντιμετώπιση της κρίσιμης πια για τη ζωή στον πλανήτη καταστροφής του περιβάλλοντος. Η προσπάθεια από την πλευρά των καπιταλιστών δείχνει και το ότι κτύπησε καμπανάκι, όμως αυτή η προσπάθεια έχει τα όρια της που είναι τα οικονομικά συμφέροντα τους.

Γι' αυτό η μόνη πραγματική προσπάθεια διάσωσης του περιβάλλοντος είναι συνυφασμένη με την ανάπτυξη και ενδυνάμωση παγκόσμια του αντικαπιταλιστικού κινήματος και με την πάλη για το κτίσιμο ενός «άλλου κόσμου πάνω από τα κέρδη των καπιταλιστών.»

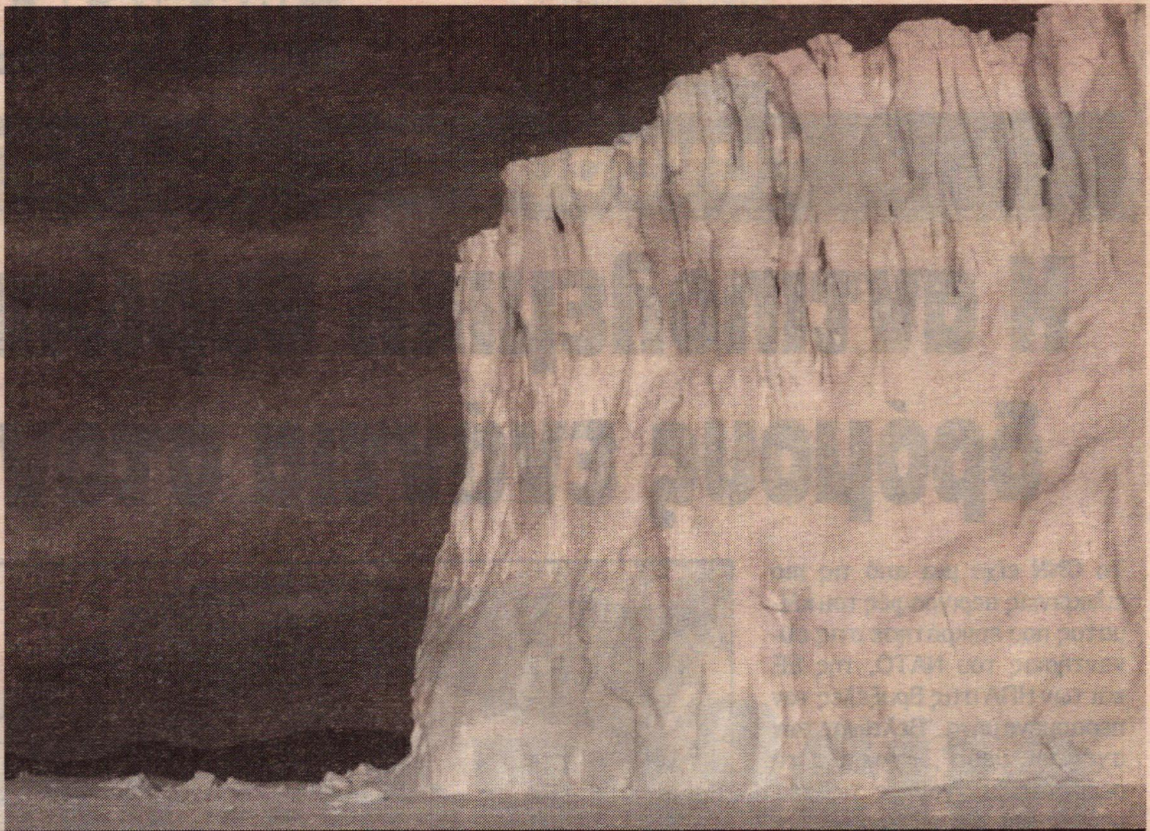

Το λιώσιμο των πάγων απειλεί ν' αλλοιώσει σημαντικά το κλίμα του πλανήτη. Τα τελευταία χρόνια τεράστια παγόβουνα, μερικά των οποίων έχουν έκταση ίση με του Μανχάταν, έχουν ξεκολλήσει απο την Ανταρκτική.

Να σταματήσουμε την αλλαγή του κλίματος

Ο θόρυβος για την κλιματική αλλαγή στα ΜΜΕ δεν ήταν ποτέ εκκωφαντικός αλλά τώρα τελευταία έχει αρχίσει να γίνεται πιο δυνατός. Και τώρα μια φρικτή φυσική καταστροφή γεμίζει για βδομάδες τα πρωτοσέλιδα: το τσουνάμι στην Ασία.

Ομως έχει να κάνει σε τίποτα με την άνοδο της θερμοκρασίας στον πλανήτη; Σίγουρα είναι γεωλογικό φαινόμενο, μήπως λοιπόν δεν πρέπει να ανησυχούμε άδικα;

Οχι. Η αποσταθεροποίηση του παγκόσμιου κλίματος δεν εξαφανίζεται επειδή προσωρινά επισκιάστηκε από τη κίνηση του φλοιού της Γης. Οι αποδείξεις για αυτό είναι συντριπτικές όπως ήταν και πριν χτυπήσει το τσουνάμι.

Αν φτιάξετε μια καμπύλη της παγκόσμιας θερμοκρασίας και της συγκέντρωσης άνθρακα στην ατμόσφαιρα στο πέρασμα του χρόνου θα παρατηρήσετε ότι ανεβαίνουν και πέφτουν ταυτόχρονα από την εποχή των παγετώνων. Στο τέλος, δηλαδή τώρα, η συγκέντρωση άνθρακα ξεπερνάει όλες τις προηγούμενες κορυφώσεις.

Ετσι λοιπόν, εκτός αν γίνει κάποιο θαύμα που θα εμποδίζει τη θερμοκρασία και τον άνθρακα να ανεβαίνουν και να πέφτουν μαζί - όπως γίνεται τα τελευταία 400.000 χρόνια- τότε πολύ σύντομα η άνοδος της θερμοκρασίας θα φτάσει αυτή της ανόδου συγκέντρωσης άνθρακα.

Ερημοποίηση

Αυτό θα σημάνει ένα κόσμο πολύ διαφορετικό από αυτόν που γνωρίζουμε σήμερα. Σημαίνει άνοδο του επιπέδου της θάλασσας, ερημοποίηση, πλημμύρες, πρωτόγνωρες καταιγίδες, εξάπλωση ασθενειών, εξαφάνιση ειδών.

Θα σημάνει μια καταστροφή χίλιες φορές μεγαλύτερη από το τσουνάμι. Οι πλούσιοι θα είναι πολύ απασχολημένοι με την κατάρρευση των ασφαλειών τους και την διάλυση της οικονομίας για να ασχοληθούν με τους φτωχούς.

Τη στιγμή που θα αρχίσουν τα παραπάνω να γίνονται πραγματικότητα θα είναι ήδη πολύ αργά. Θα έχουμε ήδη περάσει το κατώφλι του αναπόφευκτου, η φύση των κλιματικών αλλαγών μας σημαίνει ότι πρέπει να δράσουμε πολύ νωρίτερα.

Κάποιοι πιστεύουν ότι είναι ήδη πολύ αργά. Αλλά ακόμα και αν η καταστροφή είναι προ των πυλών έχει σημασία ο βαθμός της - αν θα πεθάνουν εκατομμύρια ή δισεκατομμύρια.

Ισως η μεγαλύτερη μάχη της ανθρωπότητας να αποφύγει τον αφανισμό να έχει ήδη ξεκινήσει. Πρέπει να αρχίσουμε να δίνουμε αυτή τη μάχη τώρα, για χάρη όλων αυτών που θα έρθουν μετά από εμάς.

Να δώσουμε τη μάχη; Πώς; Εμείς είμαστε υπεύθυνοι έτσι δεν είναι; Ετσι λοιπόν αυτό που έχουμε να κάνουμε είναι να εκπέμπουμε λιγότερα αέρια άνθρακα, να εγκαταλείψουμε το αυτοκίνητό μας για χάρη του ποδηλάτου, να παίρνουμε ηλεκτρισμό από μια ανανεώσιμη πηγή ενέργειας κλπ;

Και αν ο γείτονας αρνηθεί να κάνει αυτά τα πράγματα; Οι εκπομπές άνθρακα πρέπει να μειωθούν παντού απ' όλους, διαφορετικά όλα τα καλά της ποδηλασίας θα πάνε εκατομμύρια φορές χαμένα από τη λειτουργία ενός νέου εργοστάσιου που καίει κάρβουνο για να παράγει ενέργεια π.χ. στις Μεσοδυτικές Πολιτείες των ΗΠΑ.

Γι' αυτό χρειαζόμαστε μια διεθνή συνθήκη για το κλίμα που θα μειώνει σταδιακά τις εκπομπές άνθρακα. Από δω πηγάζει και η σημασία του Πρωτοκόλου του Κιότο του 1997, που όμως μόνο τώρα μπαίνει σε εφαρμογή.

Σίγουρα το Πρωτόκολο του Κιότο είναι πολύ μακριά από τη μείωση των εκπομπών στο επίπεδο που απαιτείται. Ομως είναι μια αρχή και σηματοδοτεί ότι τα κράτη αποδέχονται την αρχή της υποχρεωτικής περικοπής των εκπομπών. Μια αρχή που είναι η αιχμή της σφήνας που θα φέρει ακόμα μεγαλύτερη πρόοδο.

Κάποιοι άνθρωποι το βλέπουν με αυτό το τρόπο, γιατί το έχουν πολεμήσει με κάθε τρόπο. Τους γνωρίζετε: ο Τζορτζ Μπους που απέριψε πλήρως το Κιότο το 2001 και όλα τα αφεντικά των μεγάλων εταιρειών του πετρελαίου, του άνθρακα και των άλλων ορυκτών καυσίμων που με τα λόμπι τους υπέδειξαν στον Μπους να τηρήσει αυτή τη στάση.

Τα χρήματά τους τροφοδοτούν ένα δίκτυο Ρεπουμπλικάνικων "ιδρυμάτων" που προσφέρουν το πλαίσιο της ενεργειακής πολιτικής του Μπους. Και δεν σταματούν στη πολιτική πίεση. Ρίχνουν χρήματα σε περιθωριακές "επιστημονικές" απόψεις, κατασκεύασαν μια ψευδο-αντιπαράθεση για τη παγκόσμια υπερθέρμανση, μια αντιπαράθεση που αλλιώς δεν θα μπορούσε να υπάρξει.

Ομως παρόλες τις προσπάθειές τους, η επαπειλούμενη κλιματική καταστροφή είναι πια τόσο ευρέως τεκμηριωμένη επιστημονικά, ώστε ο υπόλοιπος κόσμος αποφάσισε να σύρει τα πόδια του και να κάνει επιτέλους κάτι.

Η Ε.Ε. δωροδόκησε τους Ρώσους να κατοχυρώσουν το Κιότο, ώστε το όριο για την ενεργοποίηση του πρωτόκολου (τα κράτη τα οποία εκπέμπουν συνολικά το 55% του άνθρακα) επιτέλους συμπληρώθηκε.

Αυτό σημαίνει ότι για τις χώρες που το έχουν επικυρώσει, το Πρωτόκολο αρχίζει να εφαρμόζεται από τον Φλεβάρη. Για μια φευγαλέα στιγμή ο κόσμος έδρασε από κοινού σε πείσμα των ΗΠΑ που η απομόνωσή της οποίας είναι πια εμφανής.

Ευκαιρία

Αυτή την ευκαιρία πρέπει να την αδράξουμε. Πρέπει να διαμαρτυρηθούμε όσο πιο φωναχτά και δυνατά μπορούμε εκ μέρους όλων αυτών των εκατομμυρίων μελλοντικών θυμάτων, που θα πληγωθούν, θα ακρωτηριαστούν, θα πεθάνουν.

Αυτά τα θύματα θα είναι ακριβώς όπως τα θύματα του τσουνάμι που βλέπουμε στις οθόνες των τηλεοράσεών μας -αλλά δεν θα είναι θύματα μιας "φυσικής" καταστροφής, αλλά μιας καταστροφής που θα έχει προκληθεί κατά ένα σημαντικό βαθμό από την απληστία και τον κυνισμό των ανθρώπων που κυβερνούν το πιο ισχυρό κράτος στον πλανήτη.

Φιλ Θόρνχιλ

Ο Φιλ Θόρνχιλ είναι ένας από τους συντονιστές της Καμπάνιας Ενάντια στην Κλιματική Αλλαγή.

εργατική δημοκρατία

Ετοιμάζεται και η αντιπολεμική Αμερική για τις 19 Μάρτη

Πάνω από 100 οικογένειες στρατευμένων θα ηγηθούν της πορείας που θα γίνει στις 19 Μάρτη, στις ΗΠΑ, δίπλα στην στρατιωτική βάση Fort Bragg, στα πλαίσια της παγκόσμιας μέρας αντιπολεμικών διαδηλώσεων.

Το Φαγιέτεβιλ, της Βόρειας Καρολίνας "φιλοξενεί" τη βάση Fort Bragg, όπου στρατοπεδεύουν η 82η αερομεταφερόμενη μεραρχία του αμερικάνικου στρατού και πολλές ακόμη μονάδες ελίτ που βρίσκονται στην αιχμή του πολέμου και της κατοχής στο Ιράκ. Ομως, όπως παρατηρεί η αντιπολεμική οργάνωση United for Peace and Justice (UPJ): "*Είναι επίσης το σημείο όπου δυναμώνει ένα δίκτυο αντιπολεμικών ακτιβιστών και οργανώσεων: στρατευμένων, βετεράνων, οικογενειών ανθρώπων που υπηρετούν αυτή τη στιγμή, φοιτητών, εργατών, νοικοκυρών, κληρικών, εκπαιδευτικών. Ολοι είναι κομμάτι ενός ζωηρού και αναπτυσσόμενου πανεθνικού δικτύου*" .

Η πορεία στο Φαγιέτεβιλ θα είναι μία από τις εκατοντάδες διαδηλώσεις και πορείες που προγραμματίζονται να γίνουν από τη μία άκρη των ΗΠΑ ως την άλλη, στις 19 Μάρτη. Στην πρώτη επέτειο του πολέμου είχαν γίνει αντιπολεμικές δραστηριότητες σε περισσότερες από 319 μικρές και μεγάλες πόλεις, και η UPJ πιστεύει ότι υπάρχει δυναμική ώστε φέτος να οργανωθούν ακόμη περισσότερες διαδηλώσεις.

Η ακτιβίστρια Μεντέα Μπέντζαμιν, που βοήθησε στο να συσπειρωθεί η συμμαχία των οργανώσεων που αποτελούν την UPJ, λέει: "*Ο κόσμος είναι ενθουσιασμένος που θα γίνουν διαδηλώσεις και σε άλλες χώρες*".

Ο Μάικλ Χόφμαν, συνιδρυτής της οργάνωσης Βετεράνοι του Ιράκ ενάντια στον Πόλεμο, θα είναι ένας από τους βασικούς ομιλητές στη διαδήλωση στο Φαγιέτεβιλ. Είναι πεζοναύτης και πολέμησε στο Ιράκ. Ο Χόφμαν, γιος μεταλλεργάτη, δήλωσε στην Ουάσιγκτον Ποστ ότι διαφωνούσε με τον πόλεμο από τη στιγμή που ξεκίνησε. Είπε: "*Ομως τώρα, μπορώ να μιλήσω για την πραγματικότητα του πολέμου, για το πώς πραγματικά είναι -για την μικρή υποστήριξη που έχουν τα στρατεύματα, για το ότι σκοτώνονται άμαχοι*". Το μήνυμά του είναι ξεκάθαρο. "*Το μεγαλύτερο πρόβλημα στο Ιράκ αυτή τη στιγμή είναι η κατοχή*".

Ταυτόχρονα με την κύρια πορεία στο Φαγιέτεβιλ, θα υπάρχουν εκατοντάδες τοπικές διαδηλώσεις: "*Θέλουμε να σκάψουμε βαθειά στα έγκατα των τοπικών κοινοτήτων και να μεταφέρουμε το κόστος του πολέμου εδώ*", λέει η Μεντέα.

Ο Τζορτζ Μπους έχει εξοργίσει τους αντιπολεμικούς ακτιβιστές ζητώντας 80 δισεκατομμύρια επιπλέον για πόλεμο από το αμερικάνικο Κογκρέσσο. Ηδη έχει σπαταλήσει 151 δις δολάρια για πόλεμο και κατοχή.

Το αντιπολεμικό κίνημα ανακτά την αυτοπεποίθησή του μετά τη νίκη του Μπους στις εκλογές, η οποία είχε αποθαρρύνει πολλούς ακτιβιστές. Το περασμένο μήνα η UPJ έκανε το πανεθνικό της συνέδριο στο Σαιντ Λούις του Μισούρι, στο οποίο συμμετείχαν 1000 αντιπρόσωποι κινημάτων, που συζήτησαν τη στρατηγική τους για τις 19 Μάρτη και μετά.

Σύνοδος Ε.Ε. και ΝΑΤΟ

Η αντιπολεμική Ευρώπη στους δρόμους ενάντια στον Μπους

Το CNN είχε μια από τις πιο ειλικρινείς περιγραφές του κλίματος που επικράτησε στις συναντήσεις του ΝΑΤΟ, της ΕΕ και των ΗΠΑ στις Βρυξέλες τον περασμένο μήνα. "Βελτίωση των σχέσεων μέσα", σχολίαζε το ρεπορτάζ δείχνοντας τις χειραψίες και τις φιλοφρονήσεις μεταξύ του Μπους και του Σιράκ. "Ομως στην πραγματικότητα δεν έχουν αλλάξει πολλά πράγματα", συμπέραινε, δείχνοντας τους αντιπολεμικούς διαδηλωτές στους δρόμους των Βρυξελών.

Οι διαδηλωτές των Βρυξελών είχαν επιφυλάξει ένα θερμό τριήμερο για τον Μπους και τους ευρωπαίους ηγέτες. Κυριακή, Δευτέρα και Τρίτη 21-22 Φλεβάρη έγιναν δεκάδες διαδηλώσεις, συγκεντρώσεις και συζητήσεις. Τη Δευτέρα 21 Φλεβάρη, περισσότεροι από 4000 διαδήλωσαν ενάντια στην επίσκεψη του Μπους στο Βέλγιο. Στις 5μμ είχαν συγκεντρωθεί στη λεωφόρο των Τεχνών στις Βρυξέλες, ακριβώς απέναντι από την σιδερόφρακτη πρεσβεία των Αμερικάνων, φωνάζοντας: "Ο Μπους δεν είναι καλοδεχούμενος". Οπως γράφει η καμπάνια Stop USA: Οι 4000 διαδηλωτές αντιπροσώπευαν την αντίθεση στην πολιτική του Μπους. Μια πολιτική που συνίσταται από τον πόλεμο στο Ιράκ, το μη σεβασμό στο πρωτόκολλο του Κυότο, την καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στο Γκουαντανάμο. Ολος ο κόσμος συμφωνούσε με τις διαδηλώσεις"

Η Κατριέν από τη Γάνδη που συμμετείχε στη διαδήλωση λέει: "Δεν μπορώ να καταλάβω πώς ο Μπους γίνεται δεκτός με τόση εγκαρδιότητα από τον Φερχόφσταντ και τους υπόλοιπους. Εχει ξεκινήσει έναν πόλεμο στο Ιράκ χωρίς την υποστήριξη των Ηνωμένων Εθνών. Εναν πόλεμο παράνομο, με πρόφαση κάποιους λόγους που δεν τους πίστευε κανένας. Το να κάνει το Βέλγιο σαν να μην έχει συμβεί τίποτα, είναι πολύ απλά γελοίο."

Την επόμενη μέρα μια ανάλογη διαδήλωση πολιόρκησε το κτίριο της Κομισιόν, όπου γινόταν η συνάντηση του Μπους με τους ηγέτες της ΕΕ.

Μερικές χιλιάδες διαδηλωτών στο Βέλγιο ήταν αρκετοί για να χαλάσουν την εικόνα της επίσκεψης Μπους στην Ευρώπη, μιας επίσκεψης που ανάμεσα στους στόχους της είχε και να δημιουργήσει μια πλαστή εντύπωση ότι όλα τα προβλήματα για τους ιμπεριαλιστές ανήκουν στο παρελθόν και τώρα όλοι μαζί συνεχίζουν για τη δημοκρατία στο Ιράκ και όχι μόνο.

Οι δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές στο Μάιντς της Γερμανίας έδωσαν ένα πιο δυνατό χτύπημα σ' αυτή την προπαγάνδα. Οι "από μέσα" μπορεί να έβαλαν τα δυνατά τους για να προωθήσουν αυτά που τους ενώνουν και να βάλουν προσωρινά στην άκρη αυτά που τους χωρίζουν, αλλά το αντιπολεμικό κίνημα έδειξε ότι είναι ζωντανό και έχει τα αντανακλαστικά να στέκεται απέναντι σε όλους τους πολεμοκάπηλους.

Ο Μπους διάλεξε την πόλη Μάιντς της Δυτικής Γερμανίας για να συναντήσει τον Σρέντερ. Ομως δεν απέφυγε μια δυνατή υποδοχή από διαδηλωτές. Παρά το χιόνι που έπεφτε, οι διαδηλωτές γέμισαν την πλατεία μπροστά στην Κάιζερστρασε, φωνάζοντας συνθήματα ενάντια στον πόλεμο στο Ιράκ, αλλά και για τους φυλακισμένους στο Γκουαντανάμο και την άρνηση των ΗΠΑ να υπογράψουν το πρωτόκολλο του Κυότο. Ολόκληρο το Μάιντς είχε εξοργιστεί με την επίσκεψη του Μπους. Ακόμη και η εκκλησία στην πλατεία ήταν στολισμένη με σημαίες της ειρήνης για την "υποδοχή" του πλανητάρχη.

Η αστυνομία είχε επιβάλει πρωτοφανή μέτρα "ασφαλείας". Πάρα πολλοί δρόμοι ήταν αποκλεισμένοι με ατσαλένιους φράχτες ή από αστυνομικούς. Τα σχολεία και τα καταστήματα έκλεισαν ενώ σε ακτίνα 60 χλμ πάνω από την πόλη είχε απαγορευτεί οποιαδήποτε πτήση. Βατραχάνθρωποι έψαξαν το Ρήνο για εκρηκτικά. Χιλιάδες άνθρωποι αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν την πόλη.

Ενας 75χρονος διαδηλωτής θυμήθηκε κάτι από τα παλιά: "Το Μάιντς μοιάζει με αστυνομικό κράτος. Μου θυμίζει τους ναζί".

Ο Μπους ερχόταν με τις πρόσφατες εκλογές στο Ιράκ στις αποσκευές του, ζητώντας από τους Ευρωπαίους να εμπλακούν ακόμη περισσότερο στο βάλτο του Ιράκ. Θα ήθελε να μην τους έχει ανάγκη, όμως εκεί τον έχει οδηγήσει η ιρακινή Αντίσταση.

Από την μεριά τους οι Ευρωπαίοι ηγέτες έδειξαν να δέχονται με καλή διάθεση αυτή την προσέγγιση. Η πρόσφατη κοινή απειλή Γαλλίας και ΗΠΑ ενάντια στη Συρία, με αφορμή το θάνατο του Ραφίκ αλ-Χαρίρι είναι το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα. Τα συμφέροντα της Γαλλίας στην περιοχή είναι μεγάλα και διαλέγει την κοινή στάση με τον Μπους ώστε να αποφύγει μια μεγαλύτερη αποσταθεροποίηση της Μέσης Ανατολής.

Ο Σρέντερ, ακόμη περισσότερο, από καιρό προσπαθεί να δείξει την καλή του θέληση για επαναπροσέγγιση ώστε να μην πληρώνει ο γερμανικός καπιταλισμός μια διάσταση με τις ΗΠΑ. Ο Πούτιν, που συναντήθηκε με τον Μπους στην Σλοβακία, προσπάθησε να φέρει περισσότερο στο προσκήνιο την κοινή τους στάση απέναντι στην "τρομοκρατία", προσπερνώντας τα κηρύγματα του Μπους περί "δημοκρατίας". Η Ρωσία συνεχίζει να δηλώνει συμμετοχή στον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας όσο αυτό σημαίνει στραβά μάτια της Δύσης για την βάρβαρη καταστολή των Τσετσένων.

Ομως αυτές οι λυκοφιλίες δεν σημαίνουν καθόλου ότι όλες οι μεταξύ τους διαφωνίες ανήκουν στο παρελθόν. Τα 4 εκατομμύρια δολάρια που προσφέρει το ΝΑΤΟ για την εκπαίδευση των ταγματασφαλιτών του Ιράκ, δεν θα λύσουν το πρόβλημα των ΗΠΑ, ούτε ο ένας(!) αξιωματικός που προσέφερε η Γαλλία. Εχουν να αντιμετωπίσουν πολλές περισσότερες πολιτικές και στρατιωτικές δυσκολίες. Η αποχώρηση των Ολλανδών στρατιωτών από την κατοχή του Ιράκ, ανάγκασε πρόσφατα την Αυστραλία να στείλει ακόμη 450 στρατιώτες ανεβάζοντας τη συμμετοχή της στους 1300.

Η απόφαση της ΕΕ να άρει το εμπάργκο πώλησης όπλων στην Κίνα το ερχόμενο καλοκαίρι έχει οδηγήσει την επιτροπή του αμερικάνικου Κογκρέσσου να απειλεί ότι θα μειώσει την εξαγωγή εξοπλισμών προς την ΕΕ. Αντίστοιχα για το Ιράν. Η Ρωσία παρέχει ουράνιο στο Ιράν, και υποστηρίζει ότι δεν υπάρχει πρόγραμμα πυρηνικών εξοπλισμών. Οι ΗΠΑ την κατηγορούν ότι "τρομοκρατία" βλέπει μόνο στην αυλή της και όχι στη Συρία και το Ιράν, χώρες με τις οποίες έχει ενισχυμένες σχέσεις. Ο Σιράκ από τη μεριά του, προτείνει το Ιράν να γίνει μέλος του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου.

ΗΠΑ και ΕΕ συνεχίζουν να είναι ταυτόχρονα σύμμαχοι όταν απειλούν μικρότερες χώρες, αλλά και ανταγωνιστές όταν φτάνει η ώρα της μοιρασιάς. Ο πραγματικός αντίπαλος και των δύο πλευρών αυτού του ζευγαριού έδειξε τη δύναμή του στις Βρυξέλες και το Μάιντς. Το αντιπολεμικό κίνημα και η 19 Μάρτη έχουν ακόμη πιο κρίσιμο ρόλο αντιπαράθεσης μετά τις αγκαλιές των δολοφόνων.